

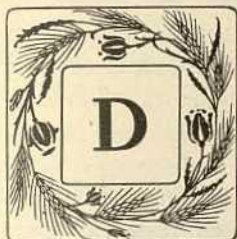
Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya

OCTUBRE DE 1926 : ANY VII - NÚM. 74

Direcció i administració: Consell de Cent, 331, 1.er - BARCELONA

Treballem tots pel Sindicat

per R. JULIA I ROSES

ESPRES d'un seguit d'emocions i sensacions causades pel trasbalsament que al nostre Sindicat ha estat imposat, sentim un gaudi recomfortant, com quan després d'una breu tempesta paorosa s'ha tombat el temps en calma.

En aquests moments en què l'actuació del Sindicat haurà d'ésser canviada, ens esvaeix la tristor el daler amb què en aquesta nova contrada, esperem els primers fulgors de la nova tasca, una vegada esmunyits suauement els entrebancs i bullarocs.

Sentim, no cal dir-ho, molta confiança en el projecte de la Cooperativa Mèdica; no és possible de moment copsar el complicat teixit de la mateixa, però si que esguardem en ella un magnífic moviment gràvid de profit i utilitat per als companys.

En aquests temps en què la nostra carrera sofreix canvis rapidíssims que porten la nostra professió envers una burocratització minsa i esquifida, arrossegada per la immensa força inestampible de mutualitats i germandats més o menys encertades, cal aprofitar-ne la lliçó per aguditzar el nostre enginy i força per retraçar l'esglaiós treballar tot un dia per un sou miserable on anem arrodolats.

Tenim la convicció que el transcurs dels anys ens donarà la raó de l'aspecte pràctic d'aquest problema, pel qual la vida del metge haurà d'ésser tenebrosa, amarga i ombrívola.

El Sindicat de Metges de Catalunya cal que no desfiguri aquesta realitat i treballi per l'apuntament de la significació social del metge en aquesta trasbalsada de la nostra humanitat; d'altra manera seria traïr la seva vocació del millorament moral i material del metge. En aquest sentit, no cal dubtar que la nostra entitat ha trobat el seu camí. En els sis anys de vida, ha demostrat amb fets una fortitud i activitat exemplars i una ferma voluntat que ha fet domable, quan l'adversitat li ha barrat el pas.

Nosaltres recomanem als companys una confrontació de la tasca feta pel Sindicat i de la que pot fer, i estem plenament convençuts que no li regatejareu l'ajut una vegada arreconades les febleses i dominades les ignoràncies.

La indiferència és pitjor que una palesa hostilitat. En la nit fosca, preferim els lladrucs dels gossos a les llums incertes.

De col·laboració

L l e t r a

de JUS

a l'amic Dr. A., parlant de mutualisme i d'alguna cosa més, per bé que accidentalment.

BENVOLGUT amic Dr. A.: Benaurat vós, que podeu allunyar-vos del treball i de les calors sufocants de l'estació, cercant la pau a l'esperit i descans al cos, bo i disfrutant de les temperatures dels cims privilegiats.

Jo roman a la terra baixa sense pau ni treva, encadenat al deure ineludible i continuat com a un destí fatal i etern, lluitant contra la mandra natural de les temperatures equatorials, i també contra la protesta biològica a la manca del descans il·lusori i just, seguint forçadament el camí esquerp de nostra vida, resignat ara i protestant després. Mes com que de la protesta res se'n pot treure, quan ella s'adreça a coses immutables, cal resignar-se i cercar una desviació a les ires inútils.

Mancat, doncs, d'interlocutor, seré jo que amb aquesta lletra vos adreçaré les opinions i comentaris que sobre nostre tema preferit hom sent i enten per les penyes, migrades en nombre, de metges a ciutat.

La qüestió mutualista va fent prosèlits, no tants, però, que fes passar de dues dotzenes els assistents a una conversa que sobre Comissaria Sanitària va donar fa pocs dies un company documentat. Prou era ocasió oportuna per sentir opinions i constatar entusiasmes nous i per discutir

els diferents punts d'obrir de cadascú, mes no devien apreciar-ho així els que en restaren volenterosament al marge.

En dita conversa, va explicar-se'ns les dificultats amb què ensopega la Comissaria Sanitària d'ací a l'enfrontar-se amb problemes de societarisme o mutualisme mèdic, absolutament diferents de Madrid, que fou el patró que guia als que donaren les bases a què havien d'emmotllar-se les Comissaries de *Províncies*.

Hom tragué la impressió que, si no es fan noves bases amotllades a les característiques de previsió de malaltia peculiar d'ací, pocs beneficis rendirà a les classes sanitàries la paternal Comissaria. Algunes esperances diu que tenen d'aconseguir semblants modificacions; en tant, confiats en els bons oficis d'algú; esperen que vingui allò tan necessari per a fer quelcom profitós.

Va tocar-se, naturalment, el punt cabdal del mutualisme i de les mutualitats existents, manifestant-se dos criteris, un d'ells, el més modest, sustentat per qui us escriu.

Tots estiguérem d'acord en que les mutualitats existents rendeixen a la classe mèdica una ínfima part del que li pertany, restant, per tant, els metges creditors de les mutualitats en una gran quantitat, convenint-se, però, que la classe mèdica a

ningú no podia donar la culpa més que a sí mateixa, si les mutualitats no valoritzen nostre treball a un tipus aproximat a les nostres aspiracions.

També vaig comprendre, al menys ningú va proposar-ho, que era impossible entaular una lluita per fer-ho tot cendres a fi de fer foc nou; però tothom estava conforme en que, essent el mutualisme una cosa fatal, pròpia de l'economia actual (com ja prou hem repetit nosaltres), cal que ens preocupem ràpidament de valoritzar-nos, dins d'aïtals organitzacions, com a factor principalíssim i necessari.

Va llençar-se la idea de constituir una Mútua o bé una Companyia que assegurés totes les malalties a risc llarg (que encara que no va limitar-se, podeu, però, posar-hi sis mesos) el qual subsidi constés d'una quantitat global que es descomptés amb subsidis de curació per assistència mèdico-quirúrgico-farmacèutica, i subsidi d'alimentació. En fi, una cosa sèria, ben calculada per a que fos l'espill de les ja existents, les quals, vist l'èxit previst a la que faria de model, s'apressarien a matar-la o superar-la o bé a morir d'enrancament i per arcaïques. Va oposar-s'hi que assegurar això reportaria pagar cada mes de 15 a 20 pessetes als socis, i com que fou dit per qui afirmà que ho havia calculat, refredà un xic els entusiasmes d'alguns, car veien que una Mútua tan cara fóra pels rics, els quals la classe mèdica no té cap interès que es mutualitzin.

Jo vaig objectar-los que allò era un camí indirecte i prenyat de trenca-colls per arribar a la finalitat d'una justa valorització del nostre treball i que creia més planer i fàcil i possible un altre camí, més natural també. Prenent peu del corrent d'apassionament que sobre aquest punt entre els metges es desvetllà, i confiant que, a no trigar, si el conreuem i assaonem, tindrà una força de solidaritat moralment i justicierament coactiva, proposava que, amb l'ajut d'aquesta força, es presentessin demandes escalonades a les Mutualitats o entitats existents, fent cas omís d'aquells petits fracassos dimanants de la indisciplina dels menys, amb la que sempre s'ha de comptar, però confiant segurament que d'una manera escalonada i ràpida s'arribaria a que les mutualitats funcionants fossin per nosaltres el que tenim dret que siguin.

Per exemple, un programa: Primer, un període de propaganda entre els metges, consistent en

articles a les revistes professionals ací publicades; una sèrie de conferències sobre mutualisme i segur social a l'estranger, que podrien donar-se al Col·legi de Metges, i, finalment, després de sis mesos d'aquesta preparació, una assemblea de tots els metges de Companyies de segurs de malaltia, Mútues, Companyies de segur de malaltia amb subsidi metàl·lic, però que utilitzen el metge com a inspector, metges de Mútues d'accidents, etcètera, etc., on s'aprovarien unes bases econòmiques que es proposarien a la Comissaria Sanitària—cas que per aquella data hagués pogut emmotllar llur actuació al desenrotllament societatari d'ací—, demanant-n'hi la implantació, i en quals bases es regularia el pagament per serveis de tot lo domiciliari a un preu per servei, segons la classe de treball, i a un tant per hora de treball, quan es fes a dispensari. Preu també per visita a les Companyies de segur d'accidents, car encara no he pogut comprendre com la classe nostra no ha protestat, primer que de res, del tracte de favor immerescut que fem als per qui l'accident és un factor econòmic lògic i natural amb què han de comptar la indústria i el comerç, amos actuals del món, i els quals no tenen cap consideració per la nostra classe.

Hom comprèn una tarifa baixa a les Mútues de malaltia, si elles estan nodrides amb socis de classe econòmicament inferior, mitjana o baixa; mes no es comprèn que ens prestem a ésser matèria explotable per Companyies mercantils, que tot ho cobren a la societat sens cap consideració, perquè solament són amatents a la repartició d'un cada dia major dividend.

Cercant la llei de les justes compensacions i acatant-la bo i aplicant-la al cas d'accidents del treball, els metges hauriem de procurar tarifar els nostres serveis tècnics a les Companyies de Segurs d'accidents, tan alts, almenys, com els serveis nomals i lliures de nostra professió, car és ben cert que la generalitat dels accidentats són com malalts clients d'Hospitals, dispensaris gratuïts o de Mútues de segurs de malaltia, en quals establiments o entitats troben els nostres serveis gratuïts o bé rebaixats, perquè així nostre criteri compensador del desequilibri econòmic-social noblement ho accepta, essent-ne, però, globalment perjudicada l'economia de la classe per l'altruisme o sacerdoci sustentat, altruisme altrament únic dins la societat. I, si això és veritat, si realment aquests accidentables són víctimes en llur treball

al servei de capital de dolences, la responsabilitat econòmica del qual la llei l'atribueix al capital, capital que té ja prevista la despesa atribuïble als accidents, capital al servei exclusiu del comerç i de la indústria, mancat en absolut de finalitats benèfiques ni solcials, perquè la classe mè-

dica li fa pacte de favor, millor encara moltes vegades que el que fem al misser jornalero, quan particularment requereix els nostres serveis?

Cal reflexionar sobre aquest punt i cal constatar l'enorme injustícia del *statu quo*, anant decididament a la rectificació que mereixem.

La Caixa de Beneficència

per JORDI CANTO

V

UNA de les causes principals del malestar econòmic de la Classe mèdica i, per tant, de que sigui una necessitat l'existència i funcionament de la Caixa de Beneficència, és la forma depriment, vergonyosa i suïcida com treballem.

La vida humana no és, ni pot ésser, una cosa rígida i inflexible; la vida humana no és més que una successió i un conjunt de matisos subjectes a mutació constant; però, això, que per a tothom és una veritat com un temple, no ha estat mai reconegut per la Classe mèdica.

La *realitat viva*, viva perquè és món, perquè canvia d'acord amb la diversitat de les circumstàncies, no és capaç de moure, ni de fer trontollar la nostra tossuderia, en quant es tracti dels interessos de classe; però aquesta mateixa *realitat viva*, oh, paradoxal, fa sentir tots els vertigens coneguts a l'individu quan pensa i judica isoladament, més de cara a les pròpies necessitats, que no pas als interessos de classe.

Per aquesta raó, si fos possible, desitjaria per un moment disposar d'un local, de forma cel·lular especial, que em permetés veure reunits i separats alhora, *de tal manera que l'un no pogués veure ni sentir l'altre*, a tots els metges de les terres catalanes; local on essent-hi tots, no s'hi sentís volar una mosca per a en aquestes condicions preguntar a tots, però com si ho preguntés isoladament a cada ú:

—Company: esteu content de la vostra sort? Treballeu amb gust i al vostre gust? Cobreu el suficient per a satisfer les més imperioses necessitats vostres i les de la vostra família?

Estic segur que un NO sortiria de cada boca, propagant-se per la sala com el retruny de l'eco.

I si continuava preguntant:

—No deprimeix el vostre esperit la manera com haveu de prestar multitud de serveis? No us indigna l'excés d'amabilitats i complaences que heu de guardar amb bona part de la clientela?

No resteu indignat davant l'explotació a què ens condemnen multitud de societats i a voltes el mateix client? No us avergonyeix la inferioritat en què ens trobem comparats amb els altres obrers i empleats? No sentiu ànsies de regeneració, ni teniu aspiracions de cap mena?

En aquest cas, un SI aniria estalonant l'altre, propagant-se per la sala, talment com l'udol d'una fera acorralada.

Si, doncs, sentim tots el desig de millorament i perfecció que sent la majoria dels sers humans; si tots plegat volem rompre les cadenes de l'esclavatge en què vivim i fer valer els nostres drets, què esperem?

Es que és impossible trobar una solució? Si, *individualment*, sentim aquesta fretura de millorament, per què no ens ha d'unir aquest mateix neguit com a un sol home i, units que estiguem, no demostrem que som tot uns homes?

Aquí, en arribar a aquí, sorgiria la discrepància, i la discrepància en allò que abans fou unanimitat sorgiria perquè molts creurien que forçosament se'ls ha de plantejar una contradicció entre els seus particulars interessos o egoismes i el millorament de tots nosaltres com a classe. I es parlaria d'interessos creats i tothom voldria adquirir coses noves, sense deixar ningú el que tingués en *dubtosa possessió*, bo i essent encara francament dolent.

I és que els metges, com ningú més, potser, pugui haver-hi, som extremadament *hipersensibles a la por*, i ho som perquè l'un per l'altre ens havem anat acostumant a tractar el client (*isolat o col·lectiu*) amb excessiva amabilitat i complaença, creient, equivocadament, que així ens guanyàriem la seva estima i consideració; quan, en realitat, no fem sinó anar replant els grillons de la nostra inícia esclavitud.

Siguem amables i complaents, però defensem els nostres interessos amb la mateixa enteresa i

energia que si defenséssim la pròpia vida o la dels nostres, que és el que en realitat tractem de defensar.

Estudiem tots la solució d'aquest *nostre problema vital* i, una volta estudiada, enarborant el penó de l'obrerisme (obrers, al cap i a la fi, som) plantem cara al poble i a qui sigui. Lluitem, si cal, i tota vegada que el problema és de mort o de vida, morim primer *com a Numantins* abans que *ens matin a pessics*.

* * *

Havem sentat, al començament, *l'afirmació* de què *la causa del malestar econòmic nostre és la forma depriment, vergonyosa i suïcida com treballlem*. Demostrem-ho. Què és la *conducta* o *igual*? Una contracta bilateral, una pòlissa de Segur que respon al *do ut facies* o al *facio ut des*, de tan poca importància per al metge, com diu, molt bé, el car amic doctor Monné en el núm. 63 del BUTLLETÍ, que com si al metge no li representés, en la major part dels casos, el total dels seus ingressos; o que, com si el metge no se n'hagués adonat que amb la *conducta* li va, en certa manera, hipotecada la vida seva i el sosteniment de la seva família, fia sovint, *quasi sempre*, amb la *paraula* i *bona fe!* de l'aconductat, amb el què contracta *tàcitament*, verbalment, estipulant malament i defectuosa les condicions i permetent massa sovint que sigui el mateix client el que es faci i fixi el preu.

No està a la meua mà, ni dispo de temps i material, per esbrinar *quant* i *com* va néixer la "conducta", però, pensant en les raons que podrien avui emprar-se a favor de la "conducta", no se me n'han acudit d'altres que les que vaig a exposar i que cal tenir en compte per a rebutjar o acceptar el que vaig a proposar.

Opino jo que la "conducta" fou creada i admesa pels nostres avant-passats com a racional, enfront la dificultat de què poguessin ésser pagats, a l'acte d'ésser prestats, tots els serveis que requerís la malaltia d'una persona d'una família jornalera. Crec aixímateix que algú, que sabia prou de comptar, pensant en el muntant de les despeses que representaria l'haver de pagar, un a un, els serveis que requerís una malaltia sèria, devia inventar aquest *Segur* molt lloable i molt humà i que, de no haver-se inventat, hauríem d'haver d'inventar per tal que els malalts, pensant en les despeses que poden ocasionar, no fossin inhu-

manament abandonats a la seva sort; portant aquest abandó inhumà com a conseqüència la possibilitat d'un vertader perill social, sobretot en casos de malalties infeccioses i contagioses; el de l'extensió i propagació de la malaltia. Els avantatges d'aquesta forma de segur varen creure's tantes, que hi ha qui opina que han estat la base de tots els altres *segurs* similars: Comfraries, Germandats, Mútues, Beneficència municipal, Serveis hospitalaris, etc.

Avui, però, potser perquè les coses del món han canviat les persones, d'acord amb les mutacions sofertes per les coses de la vida, han tingut de variar, també, determinats conceptes de l'antiga sociabilització, produint-se el cas de què diferentment del que passés en temps dels nostres *rebesavis*, els avantatges de la "conducta" siguin innombrables per al que necessita el servei del metge, i destacant-se d'entre totes les d'ordre econòmic i sentimental; però, per al metge que ha de prestar els serveis, i sobretot en la forma i preu que avui els prestem, potser només n'hi ha un d'avantatge i és el de què en èpoques de pocs o nuls malalts, el metge cobra uns emoluments que li permeten viure igualment que en temps d'epidèmia, sense, però, haver de treballar ni pensar en el jornal que no ingressaria per manca de feina.

Sentades aquestes premises, que suposo que tothom acceptaria rodonament, és legal, és just, és equitatiu que nosaltres tinguem de treballar sempre i a totes hores (la visita de nit, pràcticament, gairebé ningú no la cobra), no fent mai una festa, salvant distàncies i accidents del terreny, que possin a prova la nostra salut i integritat personal, ara sota un sol canicular, ara sota la pluja o neu, etc., etc., i tot a base d'un *preu-fet* missèrrim i ridícol i, per tant, cobrint deficientment (com he demostrat en l'escrit del núm. 55 del BUTLLETÍ) el muntant de les nostres necessitats de la vida familiar?

Es lògic que, si els articles de consum ordinari més corrent que haurem de comprar als mateixos aconductats nostres estan subjectes a les constants variacions del mercat, nosaltres, en canvi, mantiguem, passi el que passi, any darrera any, sempre iguals, els preus ruinosos de les nostres "conductes"?

Crec jo que, si la lògica impera, que si la classe mèdica no continua entestada a voler ésser incongruent, convindriem en que la conducta tal i

com avui regeix i vigeix en el 90 per cent dels que vivim a base d'aquest contracte, *no és justa, no és equitativa, ni lògica, ni legal, ni remuneradora, ni moral.*

Devem, davant d'aquest estat de coses, mantenir la conducta, modificar-la o abolir-la? Som legió els que som partidaris de l'abolició.

Com ha d'abolir-se? Jo que sóc partidari de l'abolició, crec que ens portaria a la més grossa de les impopularitats l'abolir-la de cop i volta, *de un plumazo*, com diuen en termes de l'argot burocràtic.

Els metges tenim obligació de conèixer la psicologia de l'home i del públic, i el que coneix la manera de comportar-se del rival (al públic en ordre a les nostres reivindicacions econòmiques pot anomenar-se'l metafòricament rival) mai no sent por davant d'ell. Apart d'això, el públic té exteriorment un aspecte a vegades ferotge, però és de lo més pacient que pugui haver-hi, si se li dona allò que se li ha de donar.

El públic, demés, no exigeix mai al valent, sinó al covard. El públic accepta sempre el que se li ofereix bo i raonable i, si alguna vegada es recorda que pot i ha d'exigir, l'únic que exigeix és que no se li dongui gat per llebra.

Orientem al poble, estudiem les necessitats del poble, fem-li veure tot allò que no entra en el seu camp visual o resta difuminat als seus ulls i aleshores el poble vindrà amb nosaltres i aquelles preguntes que jo volia fer als metges de les terres catalanes seran contestades de manera que el no serà un si i el si serà un no.

Per tot això, cal *tocar de peus a terra*, estudiar les realitats, no ésser lleugers en formular, ni barroers en diagnosticar.

Hi ha plètor professional. Llegeix, company lector, sota aquest títol en el núm. 69, l'excel·lent traducció del bon amic doctor J. Vaurell; en el nostre BUTLLETÍ hi ha prou dades per a copsar la magnitud del problema, ja sigui en Semeiòtica ja en Terapèutica. Llegeix-ho, si no ho has llegit, o bé torna-ho a llegir i medita.

Són recomanables, en aquest afer, entre molts altres, el davantal del núm. 60, signat per F. Proubasta, "Videant Medici", tots els articles de l'excel·lent i dilecte company doctor Monné dels núms. 62, 64 i 65 i molt especialment el del número 62. En el núm. 69, el desconegut que signa "Jus" porta orientacions gens despreciables. En el núm. 52, la Secció Comarcal de Barcelona presenta solucions respecte a aquest afer de les "conductes". Jo mateix, en els núms. 8 i 16, vaig aportar criteris que les circumstàncies actuals han privat que anessin a cristallitzar.

Ultimament, sota el títol "Dàdiva Professional", "Boletín del Colegio de Barcelona", de juny últim, senyala manifestacions patològiques no despreciables del nostre Cos malalt.

En un proper número veuré d'aportar una solució a aquest problema que per l'interessant desitjaria que moguéssim a escriure a d'altres companys més intel·ligents i més coneixedors de la sociologia que no pas jo.

Capellades, agost de 1926.

El nostre mancament de cada dia

per J. MONNE I PRATS

AL crear-se per R. D. de 15 de maig de 1917 l'anomenat "Colegio del Príncipe de Asturias" per a orfes de metge, s'estatuïren per a sostenir-lo els segells l'ús dels quals se'ns fa obligatori per aquella mateixa sobirana disposició: *Expendirán estos Colegios (els provincials de metges) un sello de 50 céntimos de peseta, en que se contenga la indicación del nombre del Colegio de Huérfanos. Uno de estos sellos deberá ponerse a expensas del facultativo en cada una de las partidas de defunción que ocurran en personas que no sean pobres de solemnidad*¹. También se expendirá, por los mismos Colegios, un sello de 2 pesetas, que se deberá agregar, a expensas del cliente, a cada una de las certificaciones de enfermedad, imposibilidad física, reconocimiento y certificados facultativos de excepciones electorales, de jurados y de todo género, siempre con la excepción de los pobres de solemnidad. De l'aital obligació, cap metge no en queda rellevat, ni per aquell R. D., ni tampoc pel de 3 d'agost del 23 que el modifica, ni menys encara pel de 25 de setembre del 25, que apuja a 1 pesseta els de les certificacions de defunció lliurades en poblacions de més de 40,000 ànimes.

De manera, doncs, que ara n'hi han de defunció de 50 cèntims i de 1 pesseta, demés dels de 2 pessetes per als altres certificats, dels quals abans en percebia un 50 per cent el respectiu Col·legi que els proporcionava, mentre que ara el R. D. de l'any passat (prèvia consulta de la Direcció General de Sanitat als Col·legis) disposa que: *El valor de estos sellos, en sus tres clases, quedará en lo sucesivo distribuido entre los Colegios provinciales y el de Huérfanos, reservándose los primeros, o sea los provinciales, el 25 % del valor de la cantidad que pidan a la Tesorería central.*

No és pas que aquella benèfica Institució no compti amb altres mitjans que els segells per al

seu sosteniment, però, de molt seria el més fruitós, la seva millor font, si tots els metges amb ben bon zel complíssim amb aquell nostre deure.

Val a dir que ja a la bestreta no s'hi devia fiar massa, quan se'ns fa co-participants d'aquell arbitri; s'ordena amb aquells mateixos R. D. que: *Las autoridades gubernativas y administrativas de toda categoría, no darán curso a ninguno de los documentos indicados que no lleven estos requisitos (els segells)...*; i, en l'article 18 del R. D. de 25 de setembre del 25, que: *Los presidentes de los Colegios Médicos provinciales, recordarán colectiva o particularmente a cada médico de su provincia la obligación de adquirir los efectos timbrados, y, en caso de resistencia o incumplimiento, aplicarán las sanciones que a las faltas graves les están asignadas, y darán cuenta al Patronato para que éste lo haga al Ministerio de la Gobernación*, ço que, per altra banda i en els mateixos sentit i finalitat, ja està disposat en el capítol III dels vigents "Estatuts dels Col·legis Oficials de Metges", una de les raons de l'obligatorietat dels quals no és altra que l'ús dels segells.

Cal reconèixer que, per part de la llei, no s'escaïma cap mitjà per a que la mateixa no sigui grollerament burlada, puix que, com si fóssim uns nens als qui de primer antuvi se'ls sap rebecs i mal-creients, se'ns dóna un bobò (participació); se'ns trava i procura dificultar el mancament (ordenant que no es doni curs a les certificacions); i, a més a més, i per si calgués, se'ns amenaça amb un càstig i se'ns nomenen uns fiscalitzadors i jutge (les Comissions especials dels Col·legis i llurs Presidents).

Tot, doncs, ha estat previst, totes les mesures han estat preses, per, sinó de bon grat, per força haguem d'ésser bons minyons, però... ni així.

I, sinó, heus-en ací, i com a botó de mostra, unes dades² ben eloqüents i d'una tant grossa in-

¹ Avui, en virtut de disposicions posteriors i tàcitament pel R. D. de l'any passat, podem cobrar-ho del client.

² Del Boletín Oficial del Colegio de Médicos de Tarragona, núm. 277.

congruència que em sembla més que provadora del malament que complim amb la nostra obligació amb els orfes.

A l'any 1924 van enviar-se al Col·legi del Príncep d'Astúries, dels 200 col·legiats de la província de Girona, 800 pessetes; dels 200 de la de Lleida, 1.600 pessetes; dels 300 de la de Tarragona, 3.125 pessetes; i dels prop de 1.500 de la de Barcelona, 6.500 pessetes. De manera que el Col·legi de Lleida, amb el mateix o quasi el mateix nombre de col·legiats que el de Girona, podríem dir que usa doble nombre de segells, i el de Barcelona en gasta només que el doble del de Tarragona, amb tot i comptar amb quatre vegades més de col·legiats.

Davant d'aquestes xifres, no crec que ningú gosi titllar d'exagerada l'afirmació del nostre manament, del que, i per tal de poder-ne capir la crua gravetat en tota llur mesura, cal que ens fixem:

Primer: En que els perjudicats no som nosaltres mateixos, ni els nostres companys (com per exemple en el cas d'abernagament dels nostres serveis), sinó que els únics perjudicats són els orfes, de metges com nosaltres, que tingueren la dissort de caure abans d'hora i embolcallats, els més, en la misèria.

Segon: No emprant els segells, nosaltres no hi guanyem res (ço que tampoc en seria honesta excusa), l'únic que ben immerescudament, *illegalment i injustament hi guanya, és el client*, el públic anònim, al qui i cada dia ja n'hi fem prou i massa de regraciaments, i en servei i profit del qual el company traspassat va gastar-hi, potser, primerament la seva salut, i la seva vida després, essent l'una i altra premiades, per la misèria dels qui el sobreviuen i als que en un tot se devia: els seus.

Tercer: Amb els segells, la llei ens dona un nobilíssim i segur mitjà, per a, fins a cert punt, corregir aquella injustícia; no emprant-los nosaltres (no pas el client), la consumem i ens fem culpables de la iniquitat que tanca, puix que inic és el qui, havent i podent millorar la situació d'uns desvalguts fills de germans de professió, deixa de fer-ho, per sola deixadesa, per comoditat, per poruguesa, o per... (no vull dir-ho), ço que en el Codi de Deontologia tindria d'ésser punit com una de les més greus faltes de companyonia.

Per si tot això apuntat no fos prou encara, mira, volgut company, que tens humor per a lle-

gir-me, ço que del "Colegio del Príncipe de Asturias", en diu el doctor Pereña, de Lleida, amb motiu d'una visita que va fer-hi: *Nuestra impresión fué por demás desagradable. El edificio es viejo, deteriorado e insuficiente. Encontramos a los niños trabajando en sus respectivas clases con sus maestros y cura y, por cierto, en aulas tan antihigiénicas, que merecerían su clausura inmediata. Los vestidos que llevan, más que modestos, son pobres, la alimentación, a juzgar por el aspecto de los huérfanos, se nos antoja deficiente*³, i, com a coronament, afegiu-hi encara, que al maig del 1924 hi havien 150 pretendents o aspirants en llista, per a poder entrar a gaudir d'aquell paradís (sic.).

Ni caldria dir que d'això no pot discutir-nos-en ningú el *major dret*, a entonar el *mea culpa*; ni tampoc, que ben altra seria la sort d'aquells pobres nens, si captenint-nos ben bé del quadro dibuixat pel doctor Pereña, ens volguéssim fer càrrec que aquells R. D., tàcitament ens nomenen a tots els metges i sense excepció, procuradors o padrins d'aquells orfanets; i molt millor encara, si moguts per un sant egoïsme penséssim que un dia poden ésser els nostres fills els que a allí demanin soplug.

Ah! Llavors prou cuidariem que no els manqués res, que anessin ben peixadets, ben vestits i, sobretot, que res els recordés la seva trista condició, i per això aconseguir ens seria fàcil i molt planer: allí on la llei diu obligació, llegir-hi dret. Tant-de-bo que així sabessin veure-ho, i com ho és!

Sí. Un *dret* ben lícit, ben legal i ben indiscutible i... qui sap si el primer pas per a resoldre amb força dignitat el nostre paorós problema de l'orfanesa; un dia el de retirar per edat,... etc., semblantment a ço que l'Estat fa amb els militars, professorat escolar, etc., i no pas amb gens més d'obligació que amb nosaltres.

A la nostra mà i voluntat està l'aconseguir-ho, però encara que no pogués ésser, mai hem de fer la niciesa de deixar que se'ns rovelli als dits i inutilitzi aquesta arma que, ben manejada, pot proporcionar-nos grans coses, que en certa manera s'endevinen ja, en llegint només l'article 4 d'aquell vigent i referit R. D.

Com hem dit, tots, absolutament tots els metges, pobres o rics, solters o casats, amb fills o

³ Del Boletín Oficial del Colegio de Médicos de Tarragona, núm. 250.

sense, tenim per un igual aquella sagrada obligació, o, ço que és el mateix, igual dret de vetllar curosament pels orfes, però en certa manera i moralment, la tenim més encara, nosaltres, els metges de Catalunya, que per nostre avantatge, en un moment de bellíssima i conscient efusió, sabérem bastir-nos el NOSTRE SINDICAT, sublimació del qual serà un dia el Casal, i a no trigar tant encara, la Cooperativa, que vindran a afegir-se i complementar la santa obra de la incomparable Mutual i de la pietosa Caixa de Beneficència que de tants de planys s'ha fet eco, i tantes de llàgrimes ha aixugat. En consciència ens pertoca estretament no negligir-lo mai aquell dret que sens dubte és un de tants mitjans dels que podem servir-nos per a l'acompliment del "Manament únic" de la nostra religió, mestrívolament dogmatitzada pel doctor Proubasta: "Que ni un sol metge, ni una sola esposa de metge, ni cap fill de metge, sentin l'aspror de la misèria", i a la virtualitat del qual es deu, en un tot, la vida del Sindicat, el qual, de no haver-se només preocupat del millorament material i directe dels seus afiliats, a hores d'ara, merescudament i ignominiosa, hauria mort ja, víctima del seu pecat d'egolatria.

El *senyor-estevisme* no és pas mereixedor d'altra cosa.

Avui, però, el Sindicat, compta en el seu actiu l'haver remeiât moltes miserioses nafres de la classe i, ço més bell encara, ha cuidat sempre molt que el *remei* no anés embolicat amb el paperet de l'almoïna, del que se sap que, per finet que sigui, per satinat que vagi, per lluentor que tingui i sigui quina sigui la color amb que es

presenti, sempre el remei en rep un rescim, un mal-regust, que a moltes carnadures (llegeixi's dignitats) no els prova.

Tot, tot pot fer-se amb l'ajuda de Déu... i la nostra voluntat.

No sé acabar sense fer retret d'un escandalós contra-sentit que s'escau amb els segells, els quals com hem vist i avui no abasten per al sosteniment del "Colegio del Príncipe de Asturias", almenys de la manera suficient i dignament folgada que caldria i és de desitjar, i, així i tot, els Collegis Provincials (i fent servir els orfes d'arcabot) se n'aprofiten en un 25 per cent que, si no per llei, almenys lícitament a aquells solament correspondria (els segells diuen secament: *Colegio del Principe de Asturias para huérfanos de médicos*. No acaba encara aquí la legal immoralitat, per tal com aquell 25 per cent, diu el referit R. D. i diuen els "Estatutos de los Colegios provinciales de médicos", serà un dels recursos destinats a engroixir el fons social de *los Colegios provinciales* que, naturalment, és de tots els col·legiats, àdhuc d'aquell que en la seva vida no hagi emprat cap segell i cada dia lliuri, no obstant, certificacions facultatives de *todo género*.

Comentaris? No en calen. Diguem i remaquem ben bé, però, que el metge que expedeix certificats i no hi afegeix el segell dels orfes, situa de fam els aixoplugats al Col·legi, barra la porta als que hi truquen i de retop s'aprofita a les seves espatlles.

Heu-vos-el aci el nostre manament, el nostre pecat de cada dia!

Selva.

Els metges municipals supernumeraris d'especialitats

Una denúncia

per LL. GUILERA

L'ANY 21, en arribar a Barcelona, de retorn de l'estranger on havia passat més d'un any amb llicència, em vàreg trobar que els metges municipals supernumeraris restaven alliberats de fer gratuïtament els serveis de substitució per malaltia dels numeraris i tots aquells que la Quefatura els ordenava, sense encaparrar-s'hi gaire.

Jo mateix, i sóc dels que més ben lliurats varen sortir-ne, vàreg substituir al Dispensari de Sepúlveda, per espai d'uns quants mesos i sense cobrar un cèntim, al Dr. N., que havia passat per ordre de la Quefatura "al Padrón", i per altres tants mesos al Dr. G., que havia volat cap a Higiene sense que jo hi tingués cap culpa.

Altres companys feren molt més de temps serveis similars que avui en dia retribueix l'Ajuntament, com és de justícia, i que, sumats, representaven una ruixada de mils duros que els metges municipals supernumeraris d'aleshores i de totes les èpoques deixàrem de cobrar precisament d'uns Ajuntaments de prodigalitat reconeguda per tot el que no fos pagar els serveis que li fèiem els seus esclaus metges, joves que acabàvem i ho necessitàvem més que mai. Quin vilipendi pels que foren Caps i per nosaltres! Quins temps aquells!

Però des d'aleshores les coses han canviat, essent el motiu fonamental del canvi, l'ambient de renovació i reviscolament de l'esperit de classe que seguí a la guerra, i del qual n'és mostra reeixida el nostre benemèrit Sindicat.

Els metges municipals supernumeraris adscrits als Dispensaris mèdico-quirúrgics, només treballen per a substituir els numeraris i, qualsevol que sigui el servei que fassin, són retribuïts com si fossin el numerari substituït. La justícia s'ha imposat. Es a dir, s'ha imposat en part.

En efecte. En el capítol del Reglament del Servei d'Assistència Mèdica corresponent a Especialitats, hi trobem l'article 36, que diu textualment:

"Tenint en compte les característiques dels serveis d'especialitats que constitueixen un ample camp d'estudi, no es limitaran els supernumera-

ris al servei per llicència o malaltia, sinó que figuraran com a personal fixe en qualitat de Metges ajudants i sols percebran l'haver corresponent en els casos de substitució".

No crec necessari demostrar la falsetat absoluta de l'argument de l'"ample camp d'estudi" per a justificar la conclusió de què el servei dels supernumeraris hi hagi d'ésser constant i gratuït. Tot metge al treballar, estudia, i, noresmenys, cobra. Cobren, també, amb molta de justícia, els numeraris Caps del Serveis d'Especialitat amb tot i que, degut a llur categoria, encara hi tenen un camp d'estudi més ample i una més sòlida base per a l'edificació d'un nom i una clientela. Es l'argument de sempre i del que no caldria parlar, si no hi haguessin metges que encara el tenen per bo, quan no es tracta d'ells.

Al llegir jo aquest article, desgraciadament pensat i redactat per metges, en el Reglament nou de trinca que em donaren a l'incorporar-me al servei, recordo que em causà estranyesa i disgust en veure que persistia el sofisme i quedaven els supernumeraris d'especialitats en un pla d'inferioritat.

Jo, aleshores, no n'era de supernumerari d'especialitats: perteneixia als Dispensaris Mèdico-quirúrgics, però, en ésser nomenat delegat per Barcelona en la Junta general de delegats del Sindicat de l'any 23, vàreg ocupar-me d'aquest afer defensant els interessos dels metges supernumeraris d'especialitats i la Junta en pes va acordar fer-se seva una causa que reputava justa i que, per ésser-ho, no necessitava cap més recomanació.

Passaren dos anys i es convocaren entre els metges municipals de totes categories, unes oposicions que semblaven a Càtedra—jo que n'he fet de totes menes us ho puc assegurar—per a proveir una colla de càrrecs que eren unes veritables breves: places de metge supernumerari adscrits als dispensaris d'especialitats i amb l'obligació de fer—per allò de l'ample camp d'estudi—

servei constant i gratuït (Article 36 del Reglament).

Jo tenia la noble pruija de millorar de situació passant a la meua especialitat, el dia que hi hagüés una vacant, i deixar els Dispensaris Médico-quirúrgics, llocs de feina pesada i de compromís, on reben molts cops d'estaca els Metges municipals que no n'han pogut fugir. Per això vâreig fer les oposicions a les places de Toco-ginecologia, vacants a la Casa de Maternologia.

Quan ens esperàvem per a començar els exercicis, vâreig proposar a tots els meus contrincants d'entrar, fer constar la nostra protesta per l'existència de l'esmentat article 36 i retirar-nos sense fer oposicions, mentre aquell article no fós modificat. El Dr. S. Dexeus s'adherí a la meua proposta, però tots els altres opinaren que era millor fer les oposicions i després gestionar la supressió d'aquella injusta obligació.

Judicades les oposicions, vâreig escollir el servei de Ginecologia anant-hi un quant temps i esmerçant-hi dues hores cada matí. Després, mercès a la tolerància del Cap del Dispensari, vâreig espaiar l'assistència alternant-la amb la d'un altre company supernumerari fins que, adquirides noves obligacions i veient que un servei al que se m'obligava injustament em causava pèrdues sense donar-me cap ganància, vâreig decidir, oïdes les opinions també de protesta i fins d'indignació d'altres companys supernumeraris d'especialitats, cridar-los a tots al local del Sindicat per si creien arribada l'hora d'utilitzar l'ajuda del Sindicat, ja de temps promesa, i gestionar la supressió de l'esmentat article 36. Jo, per la meua part, vâreig des d'aleshores decidir no fer altres serveis que els de substitució retribuïda, tal com fan els altres supernumeraris que no són d'especialitats.

Tots els reunits, que érem quasi tots els interessats, consideràvem injusta l'obligació que aquell article ens imposava i firmàrem un document en el què demanàvem la supressió d'aquella obligació. I l'ajut del Sindicat i les personalitats dels doctors Presta, Vila Cunyer (q. a. c. s.) i Montanyà, que deixaren la seva feina per a sostenir una causa justa com a representants digníssims de la Secció Comarcal de Barcelona, ens proporcionaren un èxit: el Sr. tinent d'alcalde delegat, doctor Navarro, encarregà al doctor Mer i Güell, cap de l'Institut Municipal de Beneficència, que estudiés el que calia fer i aquest, d'acord amb els de-

signs de la majoria de nosaltres, aprovà una proposició de reforma de l'esmentat article que deia així:

El artículo 36 del Reglamento del Servicio de Asistencia Médica por el que se obliga a los supernumerarios de especialidades a la prestación de servicio cotidiano y gratuito, será anulado.

Análogamente a lo dispuesto reglamentariamente para los supernumerarios afectos a los Dispensarios médico-quirúrgicos, los supernumerarios de especialidades prestarán en éstos exclusivamente los servicios de substitución y los extraordinarios que la Jefatura ordene, siempre debidamente retribuidos

Los médicos supernumerarios de especialidades que a la vez sean numerarios de los Dispensarios médico-quirúrgicos, serán substituidos en el servicio que presten en éstos mientras efectúen servicio en los Dispensarios de especialidades.

Fa més d'un any que la proposició obra en poder del Sr. tinent d'alcalde delegat i encara no s'ha aprovat. Entretant, ha estat presentada al doctor Mer i Güell la denúncia següent:

Pongo en su conocimiento que el Médico municipal supernumerario de la Sección de Ginecología, doctor D. Lluís G. Guílera, hace más de un año que no se ha presentado en el Servicio. Requerido varias veces, ha manifestado su propósito de no mudar de conducta, alegando las gestiones que estaba realizando para verse libre de tal obligación.

Como no tengo noticia de que se haya aprobado ninguna modificación del Reglamento librando a los supernumerarios de especialidades de la obligación de prestar cooperación a título de médicos Ayudantes, elevo a la superioridad la notificación del abandono de servicio de dicho facultativo. Permítame, Sr. Director, hacer resaltar, además, cuán injusto sería el que se aprobasen las pretensiones de dicho facultativo, pues se daría el caso, en nuestra especialidad, de que al producirse la vacante de numerario, correspondería la vacante precisamente a dicho facultativo, quedando postergados los doctores Carulla y Marquès que, con un celo i constancia dignos de encomio, no han dejado más que accidentalmente de concurrir a sus respectivos servicios de Tocológica y Ginecología. - D. g. a V. m. a. - Barcelona,

26 de agosto de 1926. - El Director: E. Ardèvol.

Ja ho veuen els que tenen la paciència de llegir-me. El Director del Servei corresponent sent sobre d'ell l'obligació d'ésser un zelós guardià de l'esperit i lletra de l'article 36 del Reglament i davant la possibilitat que els Metges supernumeraris d'especialitats es lliurin del jou que aquell article els imposa, es creu en el cas de cridar l'atenció de la Direcció sobre lo injust que seria que els referits companys seus deixin de prestar servei constant i gratuït. En efecte, les meves pretensions mai no han estat altres que aquestes; demés, tampoc no tinc jo cap culpa si ocupo en l'escalafó un lloc anterior als dels estimats companys Carulla i Marquès, que també cobejen les mateixes pretensions que tan injustes semblen al doctor Ardèvol.

Jo vàreig contestar a la notificació que de la denúncia em féu la Direcció, en la forma que segueix, extractada, per a no fer massa llargues aquestes ratlles:

Continuo ahora y siempre dispuesto a substituir, incluso gratuitamente, en ausencias y enfermedades a los médicos numerarios de la sección, pero no he podido prestar el servicio gratuito y diario que el artículo 36 del Reglamento impone, en razón a la mencionada incompatibilidad de horario y por las siguientes razones morales:

I. Por considerarlo injusto y abusivo.

II. Porque creo que hace tiempo es hora de que la clase médica que atraviesa un periodo ciertamente nada esplendoroso, se libere de la explotación de que es objeto, siendo el deber de cada médico redimirse en lo que personalmente le afecta.

III. Porque durante el tiempo que asistí a dicho servicio de Ginecología, me convencí de que el personal numerario retribuido que a él está adscrito, es suficiente para prestar el servicio que las circunstancias actuales exigen y la organización del citado Dispensario permite.

IV. Porque el Excmo. Ayuntamiento tiene decretada desde hace tiempo la amortización de una plaza de numerario de la referida sección, seguramente por creer cumplidamente asesorado, no solo suficiente, sino excesivo, el personal numerario a aquélla adscrito, amortización que, ante

la producción de una vacante, deja a los supernumerarios obligados como antes a prestar servicio cotidiano y gratuito.

V. Porque creo que, si el personal adscrito a dicho servicio no fuese en realidad suficiente, lo procedente sería anular el acuerdo de amortización y nombrar el personal numerario necesario en vez de obligar a los supernumerarios a prestar servicio constante y gratuito.

VI. Porque ésta última opinión la han suscrito conmigo todos los supernumerarios de Especialidades, entre ellos los doctores A. Carulla y V. Marqués de las secciones de Tocología y Ginecología de la Casa de Maternología, en documento que firmamos y dirigimos hace tiempo al Excmo. Sr. Teniente de Alcalde delegado solicitando la modificación del artículo motivo de la denuncia y obteniendo entonces la promesa de su revisión.

El denunciado espera confiado una solución no para su caso, sino para el de todos los médicos supernumerarios de especialidades, y espera que la sentencia será justa y digna de unos jueces médicos que sientan y procuren remediar como sufridos por ellos, los males de la clase.

Declaro desde ahora que no siento pesar ni vergüenza ninguna porque se haya producido esta denuncia contra mí. Lamento solamente que al pie de la misma figure el nombre de un compañero para mí tan querido y respetado. Deploro aún mucho más lo que esta firma revela: existen todavía en estos tiempos en que nadie da nada y la clase médica sufre necesidad, libros de utilidades y tributa como cualquier industrial, médicos que se creen autorizados para exigir que otros presten gratuitamente su título, el esfuerzo de su carrera, el de su experiencia y el trabajo penoso y largo de una especialización.

A mi em semblaven de força els arguments. Però anava ben equivocat.

El Cap de l'Institut Municipal de Beneficència, metge, en el document en què resumia la informació rapidíssima tramitada, després de fer ressaltar com jo era l'únic supernumerari municipal d'Especialitats que no complia amb l'article 36, no dedicava a la meua argumentació més que aquestes o semblants paraules:

El doctor Luis Guílera aporta en su descargo varias razones de carácter moral y material.

El Sr. Tinent d'Alcalde delegat, també metge, acordà tot seguit que s'obris expedient per a depurar les responsabilitats en què jo hagués pogut

incórrer, sense concedir, pel que sembla, cap importància a l'argumentació de la que jo estava tan satisfet ni considerar tampoc de valor el que en el seu poder obrés, de ja feia molts mesos, una fórmula de supressió de l'article 36, per la redacció de la qual rebé la Quefatura del Cos amples poders de la mateixa Delegació, i el contingut de qual fórmula fou acceptat pels supernumeraris d'Especialitats i pels representants del Sindicat, donant tots per acabades les gestions, ja que creguérem de bona fe que la fórmula proposada per la Quefatura estava destinada a ésser aprovada.

Si no ho haguéssim cregut així, no hauríem pas donat per finits els nostres treballs.

En vista d'aquests significatius indicis i en evitació de mals majors, vàreig dimitir el càrrec de Metge Municipal Supernumerari de la Casa de

Maternologia, qual triomf no crec que pugui reportar gaire glòria ni profit a ningú i molt menys al Cap de la mateixa.

Vet aquí un afer, el dels metges municipals supernumeraris d'Especialitats, que estava a la mà d'uns quants metges resoldre'l d'acord amb els desigs dels seus col·legues supernumeraris, millorant la condició d'aquests i enaltint alhora el prestigi de tota la classe que, talment cega, prodiga els seus serveis sense cobrar-los, com si a tots als d'Esculapi ens somrigués, benèvola, la Fortuna. Lluny d'això, el plet està per resoldre i ja hi ha hagut una víctima.

I, deixant de banda tot el que a mi es refereix, al fi i al cap epissòdic i personalíssim, no és veritat, companys, que, al fons de la qüestió, es veu quelcom que fa pena?

Revista de Revistes

El problema hospitalari a Escòcia

EN l'última memòria del *Scottish Board of Health* (Consell Escocès de Sanitat), que presideix Lord Mackenzie, s'exposa la deficiència de l'organització sanitària d'Escòcia i sobretot la poca suficiència dels serveis hospitalaris. L'acomodació dels hospitals des del punt de vista mèdic, es considera inadequat a les necessitats modernes, i això significa per tots els qui necessiten tractament hospitalari el perllongament de les seves malalties, i per alguns representa la pèrdua de la possibilitat de guariment per la llarga espera, i, per altres, la mort abans d'haver pogut assolir l'admissió.

Per bé que els hospitals hagin augmentat en els darrers anys, el problema està lluny d'ésser resolt. Les estadístiques són demostratives de l'actual situació crítica. En 1841, a Glasgow era admès als hospitals el 17 % de la població; la xifra ha pujat, en 1924, al 44 %. Però, examinant la llista de malalts en espera d'admissió, es troba que són més que els que reben assistència en els hospitals. Prenent, per exemple, els sis hospitals docents d'Escòcia, es veu que contenen 3256 llits, i que els malalts en expectativa d'ésser admesos, pujaven a 5854. Suposant que la xifra es considerés excessiva, i es procedís a una tria dels veritablement necessitats d'assistència en un hospital, diu la memòria que resta el fet evident de la manca de 3.600 llits.

La més gran escassetat es remarca en els hospitals per incurables, havent-hi sols vuit institucions d'aquest caràcter amb 602 llits. Els hospitals per a nens són aiximateix declarats pel Consell com inadequats. Els hospitals per indigents, previstos per la *poor-law*, estan en majoria instal·lats en edificis destinats a recollida dels pobres (asils i *work-houses*) en condicions impròpies. Per

bé que hi hagin hospitals locals, en esplèndids edificis i ben dotats, els quals estan sota l'administració de les autoritats municipals, el fet de la insuficiència d'institucions hospitalàries i de la deficient instal·lació de moltes d'elles planteja el problema en termes que demanen prompta solució.

La memòria advoca per la desaparició dels hospitals dits per pobres, encabits en establiments no apropiats, per tal de fer més humà el tractament dels indigents, adaptant-los al sistema hospitalari general, tenint en compte que els hospitals locals són limitats a determinades malalties específiques, es defensa el criteri de què la total responsabilitat dels serveis es faci recaure a les autoritats locals, establint-se noves reglamentacions i ampliant-se el sistema.

Per tal de completar el nombre de llits necessaris i per atendre els existents, dins el nou sistema de govern local previst, es demana que l'Estat contribueixi a la meitat de les despeses presupostades.

"Es massa trist—diu l'esmentada memòria—que aquests hospitals hagin de dependre de crides de diferent caràcter de recaptés darderes i d'excitacions a l'esperit etzarós del joc. Es d'esperar que el Govern miri més enllà, emprant un projecte més comprensiu per tal que pugui donar-se el millor tractament a totes les persones sense distinció."

La pletora mèdica a Alemanya

L'excessiva abundància de metges a Alemanya ha obligat, a la *Hartmann-Bund*, la gran unió mèdica del *Reich*, a pendre mesures serioses.

D'acord amb la llei, un metge pot establir-se on millor li plagui; però en realitat, gairebé sense

excepcions, no té altra manera de guanyar-se la vida si no entra al servei d'una societat, sigui mutualista, d'assegurances, etc. La vaga admissió en les llistes mèdiques d'una societat, basada en el sistema dit de lliure elecció, ha donat satisfacció als associats de la mateixa, però no als metges (1). Degut a l'excessiu nombre de metges adscrits a les societats, la remuneració que percep cada un d'ells, cada dia és més petita. Les poques restriccions que existeixen—especialment la que exigeix, en les grans ciutats, tres anys de residència com a mínim per ésser admès en les societats, tenen poc efecte en la disminució dels metges de societats.

L'Assemblea general de la *Hartmann-Bund*, que tingué lloc darrerament a Eisenach, ha decidit que tot metge de més de 70 anys d'edat que voluntàriament es retirà del servei d'una societat, tindrà dret a una pensió anual de 1.200 a 3.000 marcs, segons les circumstàncies, que li serà passada per la Federació mateixa que prengué l'acord.

En certes condicions, podrà donar-se la pensió passats els 60 anys, mentre hi hagi en la Federació els recursos necessaris.

Els fons seran recollits de diferents conductes, i la primera mida ha estat apujar la quota d'un marc cada mes. Com que el *Bund* té 39.000 membres, s'ingressaran anyalment 770.000 marcs per augment de quota. Les seccions locals estan autoritzades per establir quotes especials, i el dret d'entrada serà augmentat.

Endemés, s'ha decidit fer les gestions prop el Govern per tal de conseguir que sigui reduït el nombre de metges llicenciats. S'ha pensat, també, en demanar que els metges que siguin funcionaris públics no puguin entrar al servei de cap societat, i que aquells qui siguin empleats en funcions oficials, parcialment, siguin nomenats oficials exclusius per tal que es vegin obligats a deixar els restants càrrecs que tinguin.

No obstant, és dubtós que aquestes mesures siguin suficients, perquè el nombre de metges que no estan al servei de societats—com els assistents als hospitals i altres institucions mèdiques—i el nombre d'estudiants a punt d'acabar els estudis són tan grans que les necessitats requerides per

les societats estan assegurades per un termini de deu anys.

La *Hartmann-Bund*, junt amb les societats mutualistes, per tal d'evitar l'agombolament, es proposa demanar al Govern que es prohibeixi l'ingrés en les societats per deu anys. Suggereix que es voti una llei negant l'admissió en elles als estudiants que no hagin acabat el primer curs el dia primer d'abril de 1927. S'exceptuen de la prohibició els fills i filles de metges.

En cas que el govern no atengui la demanda de la *Hartmann-Bund*, aquesta, sola o d'acord amb les societats, té el propòsit de fer una propaganda ampla aconsellant als estudiants que no segueixin els estudis de medicina, fent-los veure les dificultats en què es trobarien al termini de la carrera.

L'escissió dels Sindicats francesos

Fa algun temps que a l'Unió de Sindicats mèdics de França s'ha registrat una important escissió, separant-se'n molts Sindicats del nord i alguns dels departaments meridionals.

Les causes de l'escissió són d'ordre diferent, i es refereixen a la concepció de les funcions mèdiques, ensems que a l'organització general de l'entitat que aplega en son sí els Sindicats, tenint la representació de tots ells.

No han mancat polèmiques entre les dues organitzacions formades, en les quals uns i altres tiren en cara als d'enfront la responsabilitat del trencament. A un article de *Le Medecin Syndicalista*, òrgan de l'antiga Unió, contesta el secretari de la nova Federació exposant els punts concrets de discrepància, que reproduïm seguidament per l'interès que tenen, a fi que pugui situar-se degudament el que desitgi conèixer el plet que separa les dues associacions mèdiques existents al veï país.

Heus ací els termes del problema:

1. La discussió del projecte de llei sobre assegurances socials ha d'ésser lligada obligatòriament a la dels mitjans de posar terme a l'escissió? A aquesta qüestió, el Consell de la Unió respon afirmativament i el de la Federació negativament.

La Unitat dins la Unió és considerada pel primer com condició essencial de la defensa professional. Sens ella és impossible fer res útil. Convé, doncs, ans de tot, restablir-la i emprar tots els

(1) Remarqui's en altre lloc d'aquesta secció, en parlar de l'escissió dels Sindicats mèdics francesos, que es dona com una de les causes del trencament, el distint criteri sobre el principi de la lliure elecció del metge, que a Alemanya està en plena crisi.

esforços per tal d'arribar a aquest fi. En tant aquest resultat no estarà atès, totes les altres qüestions—àdhuc la de les assegurances socials—han d'ésser deixades de banda.

La Federació raona de tota altra manera i separa les dues qüestions: les assegurances i l'escissió. Ha declarat que no refusa unir els seus esforços als de la Unió per fer reeixir les reivindicacions comunes, car, en matèria d'assegurances socials, està d'acord amb la gran majoria dels Sindicats que han restat fidels a la Unió, les dues associacions poden obrar en concert. Encara que en certs punts tinguin opinions diferents, ço no pot ésser entrebanc per unir-se en les que coincideixen i combinar llurs esforços en interès de la classe mèdica.

Havent refusat la Unió col·laborar en les qüestions esmentades amb la Federació de Sindicats dissidents, aquests rebutgen tota responsabilitat del fracàs de fer el front únic en la qüestió de les assegurances socials, posant-lo en el compte de la intransigència de la Unió.

2. La qüestió de l'escissió i de la Unitat del Cos Mèdic.

Heus ací l'exposició que fa el Dr. Vanverts, secretari de la Federació de Sindicats Mèdics-dissidents de la Unió, i que dona clara idea de les causes importants que han donat lloc a la separació:

"Els Sindicats dimissionaris de la Unió i adherits a la Federació són acusats d'haver trencat la unitat del Cos mèdic per raons fútils (ambicions decebudes, amor propi ferit, etc.).

"Hem fet ja remarcar que no hem estat pas nosaltres els qui hem provocat l'escissió i que aquesta ha estat feta inevitablement pels dirigents de la Unió, en refusar el reconeixement justificat de modificacions reclamades per nosaltres des de fa temps. Ens hem separat perquè la nostra consciència i la nostra responsabilitat davant el Cos mèdic, els interessos del qual estaven greument menaçats, ens obligaren a retirar-nos.

"Ni hem pres aquesta decisió de bon grat, ni ens hem oposat al restabliment de la unitat, com sovint se'ns tira en cara; tampoc no refusen tota temptativa de conciliació per tal de reformar la unitat del Cos mèdic sindicat. Desafiem a que es trobi expressada aquesta intenció en els escrits o paraules d'algú de nosaltres.

"Com que, no obstant, cal que ens entenguem, convé examinar la qüestió en els seus veritables

termes i referir-se a les causes exactes de l'escissió. Em limitaré a recordar que aquestes són dues: Primera: L'esperit dels dirigents de la Unió que volen funcionaritzar la medicina. Segona: El caràcter centralitzador dels estatuts de la Unió.

"a) La Federació Nacional declara que l'exercici de la medicina ha de restar en tota circumstància sotmès a les seves regles tradicionals; que en matèria de medicina social els acords o contractes establerts entre les collectivitats i els Sindicats mèdics han de respectar aquestes regles; que han d'assegurar també la llibertat d'elecció del metge, el respecte del secret professional, la intel·ligència directa entre malalt i metge, l'absència de tarificació i que han de servir exclusivament per reglar, amb el respecte d'aquestes condicions, el detall del funcionament de les Lleis i els Reglaments; que el control dels serveis mèdics, al qual s'ha de recórrer excepcionalment quan existeix la intel·ligència directa, ha d'ésser assegurat pels delegats dels Sindicats mèdics i no per Comissions tripartites; que els Sindicats mèdics han de refusar llur participació en la gestió de les Caixes d'assegurances—participació que comprometria inútilment llur responsabilitat i disminuiria llur independència—; que han de limitar-se a constituir Comissions tècniques a les quals han d'ésser sotmeses obligadament per les Administracions totes les qüestions d'ordre tècnic, i els dictamens de les quals han d'ésser presos en consideració.

"Aquesta darrera afirmació tira per terra l'acusació que s'ha fet a la Federació, afirmant que aquesta refusava pendre part activa en l'organització tècnica reclamada per les necessitats professionals i que es desinteressava de l'organització professional en general. Per al contrari, estima la Federació que els Sindicats han de jugar un paper important i obligatori en aquestes matèries; però s'oposa enèrgicament a que aquest paper sigui administratiu.

"b) La Federació declara, en segon lloc, que l'organització d'una Unió nacional de Sindicats ha d'ésser establerta damunt el sistema de la descentralització (reclutament regional dels membres del Consell, participació efectiva dels Sindicats en la Direcció de la Defensa professional, organització lògica de les Assemblees generals, lliure discussió de les qüestions professionals en l'òrgan oficial de l'Associació, etc.).

"La Federació no és, doncs, pas hostil al resabliment de la unitat del Cos mèdic en una Unió nacional; però hi posa una condició indispensable: ço és, l'adopció dels dos punts de vista exposats ací i que fan referència tant a la doctrina com a l'organització.

"Per tant, seria endebades la reunió d'una comissió de delegats de la Unió i la Federació per tal de cercar els mitjans de posar fi a l'escissió. Els mitjans són coneguts i es poden trobar en els comunicats de la Federació i en els Estatuts de la mateixa."

"Pertoca a la Unió decidir si accepta la manera de veure la Federació o si es refusa a adherir-s'hi.

"En el primer cas, les raons de l'escissió desapareixeran i una Comissió mixta podrà reunir-se útilment i resoldre les qüestions de detall per tal d'arribar a la fusió de les dues Associacions.

En el segon cas, l'escissió persistirà, car la Federació no acceptarà jamai reconstruir una Associació única en condicions que, per experiència, ella estima que són perilloses pel Cos mèdic."

El departament alemany de sanitat

Suara s'ha celebrat el cinquantenari de la fundació del Departament de Sanitat d'Alemanya, amb la solemnitat que la importància de la tasca per ell desenrotllada requeria.

Quan es feu l'Imperi alemany, la cura de la salut pública fou confiada a cada un dels Estats que formaven la Confederació.

La dificultat de fer front a les epidèmies i altres problemes que es presentaren, feu necessària la creació pel Govern imperial d'un Consell informador. En la llei creant el Departament de Sanitat feta l'any 1876, es descrivia l'objecte del nou organisme com segueix: Informar al Canciller imperial sobre les mesures preses pels Estats en defensa de la salut pública i per combatre les epidèmies; preparar els projectes de llei relatius a aquestes matèries; donar el seu parer sobre qualsevol qüestió de la seva incumbència a demanda de les autoritats dels distints Estats; editar la Farmacopea alemanya i seguir els progressos de la higiene en els països estrangers.

Havent refusat posar-se al front del nou departament els cèlebres Virchow i Pettenkofer, fou nomenat president un oficial mèdic de l'exèr-

cit, el Dr. Struck. Apart del president formaren la Comissió, com únics membres, Finkelburg, professor d'Higiene de la Facultat de Berlin, i Roloff, del Col·legi de Veterinària; el reduït quadre del personal fou completat amb tres escriptors encarregats de la tasca d'oficina. L'any 1878 s'afegí al Departament un laboratori d'Higiene, dirigit per Wolfhügel, i un laboratori de química, que tingué per cap a Sell.

La bacteriologia començava aleshores a jugar un paper important en medicina, i, en 1880, el Dr. Koch, que era inspector sanitari d'una petita ciutat, va ésser nomenat bacteriòleg del Departament, perquè era un dels pocs homes coneguts en aquells temps com posseïnt alguns coneixements de bacteriologia. El seu nom aviat havia d'esdevenir famós en tot el món, en descobrir en el laboratori del Departament el bacil tuberculós a l'any 1882. Treballant en el mateix lloc segons els mètodes de Koch, els seus ajudants Loeffler i Schütz descobriren el bacil de l'antrax; Eberth i Koch el bacil de la febre tifoidea; Loeffler, el bacil del còlera. Més tard, en el mateix laboratori, Schaudinn descobria la *Spirochoeta pallida*.

El Departament està dividit en l'actualitat en diverses seccions, encarregades de l'estudi de drogues i verins i de fer la Farmacopea alemanya: una secció mèdica, que es cuida de legislació mèdica per tal de combatre les malalties infeccioses i epidèmiques, cuidant ensems de la higiene industrial i de les estadístiques; una secció bacteriològica i altra de veterinària. La llibreria de l'antic Col·legi Mèdic de l'Exèrcit—la qual, amb els seus 100.000 volums és la més gran del continent—ara pertany al Departament de Sanitat. El personal del mateix inclou el president, quatre caps de secció i 55 membres científics apart del d'oficines.

Hi ha, de més a més, un Consell alemany de Sanitat, en relació amb el Departament, que està constituït de 136 membres de tota Alemanya, que té el comès de reunir-se en ple per discutir les més importants qüestions, o encarregar l'estudi previ a comissions especials de membres del susdit Consell.

Problemes del matrimoni

La qüestió de la prèvia examinació dels contractants pel matrimoni fou discutida en la dar-

rera reunió del Comité Internacional d'Eugenia reunit a París, sota la direcció del Dr. Leonard Darwin.

El Dr. George Schreiber, de París, exposà els avantatges del sistema escandinau, que exigeix als candidats al matrimoni un certificat mèdic expedat per un metge elegit per les dues parts interessades. Altres membres descrigueren els costums en ús als Estats Units, Holanda i Bèlgica.

En la mateixa reunió, els doctors Vignes i Appert, de París, discutiren la consanguinitat en el matrimoni. Remarcaren que en els casaments entre cosins germans només hi ha tres parelles d'avís en lloc de quatre, i que la parella que es comuna als dos contractants és la més important per ésser estudiada des del punt de vista de l'herència.

El Prof. Buchanan Smith, d'Edinburg, exposà les pròpies observacions de la generació entre animals consanguinis.

Seguí una important discussió als informes fets i d'ella se'n deduí la impressió general que la consanguinitat determina la fixació de bones característiques ensems que de dolentes, i que, per damunt de tot, és important cercar per l'herència familiar les malalties habituals abans de sancionar el matrimoni entre parents.

El psico-anàlisi i els profans de la medicina

A Viena, com arreu, els adeptes del psico-anàlisi tenen de passar per moltes crítiques, i es va imposant el criteri cada volta més ferm que sols s'hauria de permetre a metges qualificats l'ús de l'esmentat mètode. El Prof. Freud—el qual, dit sigui de passada, acaba de celebrar el 60 aniversari del seu natalici—té entre els deixebles alguns que no són metges, i d'ells, el doctor T. Reik, ha estat darrerament la figura central d'un afer que ha portat la qüestió dels analistes no-mèdics a la discussió pública.

El Dr. Reik, que és doctor en filosofia, tractà darrerament a un subjecte americà pel psico-anàlisi, amb el resultat malestruc que el pacient anà de mal en pitjor i acabà amb seriosos trastorns mentals.

El cònsol nordamericà es queixà a l'Acadèmia

de Medicina, dient que a un xarlatà de tal mena se l'havia de privar rigorosament que continués les seves malifetes, i l'Acadèmia informà a les autoritats sanitàries, que feren una enquesta.

Segons sembla, el doctor Reik no s'ha fet passar mai per metge; tots els seus pacients estaven assabentats d'aquest fet, però la seva destresa és tanta, que el mateix Prof. Freud li ha endreçat repetides voltes casos difícils per raó de les seves especials habilitats com analista.

En la controvèrsia que esdevingué, el Professor Freud afirmà que el factor psíquic no és un privilegi del metge i que seria injust que es privés d'actuar a un home tan apte com el Dr. Reik pel simple fet de no ésser membre de la professió.

Les autoritats, no obstant, prengueren una actitud més severa, i afirmaren que el psico-anàlisi és un recurs extrínsec mèdic, i no ha d'ésser practicat per un profà, si no és sota la directa inspecció d'un metge.

Ço està d'acord amb la decisió presa fa poc sobre experiments hipnòtics quan la Junta Superior de Sanitat, guiant-se per un informe del Professor Wagner-Jauregg, refusà el permís per fer experiments hipnòtics en públic basant-se que l'hipnosi sols hauria d'ésser posada en pràctica per metges, car podia portar conseqüències serioses pel cos o per la ment, feta per persones inhàbils, ja com a tractament o com a senzilla experimentació.

Legislació sobre higiene industrial

En la primera setmana d'agost, el Govern anglès publicà el Projecte de Llei sobre condicions higièniques dels establiments industrials i seguretat dels treballadors (*Factories Bill*), per tal que els elements interessats poguessin aportar llurs observacions i esmenes.

El projecte estableix que les dones i els nois no han de treballar més que quatre hores i mitja sense un descans de mitja hora destinat a fer un menjar; que no han de treballar més que 10 hores al dia o 48 hores a la setmana, ni abans de les sis del matí ni després de les vuit del vespre durant la setmana o de les dues de la tarda el dissabte.

Com una concessió als patrons que tinguin contractes urgents a complir, s'autoritza el treball

extraordinari durant 100 hores a l'any mentre no es passi de sis hores extraordinàries a la setmana.

L'empleu seguit de nois menors de 16 anys en fàbriques o tallers no s'autoritza sense un certificat d'aptitud fet per metges especials després d'examen. Les comissions municipals de districte tenen autorització per inspeccionar les condicions dels locals habilitats pel treball. Elles poden notificar al llogater d'un taller o fàbrica o als contractistes empleats per ell, que el lloc on el treball és fet "és perjudicial o perillós per la salut de les persones que hi treballen". Les persones objectes de la notificació seran castigades amb una multa de 20 lliures, si obliguen a treballar en el local denunciat, mentre no demostrin davant el jutge que aquest en realitat no representa dany ni perjudici per la salut.

Entre altres condicions higièniques del projecte, hi ha la que fa obligatori el manteniment dels locals nets i lliures d'emanacions, i obliga a rentar o repintar els trespols i les parets cada 14 mesos. Conté, demés, algunes disposicions per tal de deslliurar els locals de polsagueres ofensives i fumeres nocives.

Els inspectors dels locals tindran dret a prohibir la instal·lació de tallers i forns en els soterranis, exceptuant els ja existents. Es pendran mesures per tal de privar que s'escupi a terra. Per

la comoditat dels obrers es tindrà sempre a punt aigua per beure i es procuraran seients a les dones empleades.

Serà obligatòria la previsió de socorsos d'urgència, com també tots els aparells i dispositius de seguretat, àdhuc aparells de salvament en cas de foc, la provisió de vàlvules i manòmetres a les calderes per tal d'evitar explosions, equipament amb cinturó i cordes per les persones que hagin d'entrar en llocs on hi hagi perill d'asfíxia, a menys que no s'emprin mascares adequades. Els normals càstigs que preveu el projecte són multes de 20 lliures o bé de cinc per dia que es segueixi la transgressió denunciada.

Quan hi hagi morts o accidents produïts per negligència del patró, serà posada una multa de 100 lliures que es concedirà amb caràcter de compensació.

Aquesta nova proposta de llei sembla que trobarà, com sol ocórrer en casos semblants, oposició forta per part de determinades associacions patronals. No gens menys el projecte, amb certes modificacions, passarà endavant. La legislació en defensa de les condicions higièniques del treball a Anglaterra, pel que es veu, fins ara no podrà figurar entre les d'altres nacions capdavanteres. Cal recordar, però, que al Regne Unit, quan es fa una llei, és amb la idea ferma que es compleixi.

Hospitals de Catalunya

L'Asil-Hospital de Sant Joan de Déu de Barcelona

i el seu anexe

Sanatori Marítim de Calafell

per J. DE RIBA DE SANZ, Metge-Director

L'Asil-Hospital de Sant Joan de Déu va ser fundat l'any 1867 pel P. Benet Menni, qui va arribar a Barcelona, com diu un cronista, "tan ric de fe i esperança en el favor del Cel com pobre de fons pecuniaris i faltat de protectors", enviat pel General de l'Ordre Hospitalària per a restablir-la a Espanya, on era extingida feia algun temps per efecte de les lleis d'exclaustració.

Entre els benefactors i protectors que va trobar aviat, s'ha de mencionar el senyor Nonit Plandolit, comerciant adinerat, qui va avançar les sumes suficients per a l'edifici. Amb aquestes es varen comprar unes casetes del carrer de Muntaner, junt al de Rosselló, i s'hi varen fer les obres convenients d'ampliació i adaptació al fi a què se les destinava.

Es va fer la inauguració oficial el 14 de desembre de l'any citat, comptant amb 12 llits per a

nens escrofulosos, raquítics i malalts pobres que es van omplir el dia següent de la inauguració.

Al cap de pocs anys, una pèrdua de fortuna del senyor Plandolit que va motivar la intervenció de l'autoritat judicial, va posar als Germans de l'Asil en l'alternativa d'abandonar l'edifici o de retornar al senyor Plandolit els diners avançats, unes 200,000 pessetes, sobre les quals els feia una bonificació de 50,000 pessetes.

Havent-se presentat llavors l'oportunitat de comprar a terminis una gran finca de Les Corts amb una casa senyorial de tres pisos, molt terreny, hort i una mina d'aigua abundant per la quantitat de 19 mil duros, van optar per abandonar l'edifici del carrer de Muntaner i traslladar l'Asil a Les Corts. Es va fer el canvi l'any 1881. El nombre de nois asilats augmentava i es va pensar en fer un projecte definitiu, la primera pedra

del qual es va posar el 26 de febrer de 1882, però que no es va poder acabar fins el 1908.

En 1881 hi havia 105 asilats; en 1908 eren 250 i actualment per terme mig n'hi ha uns 220.

L'edifici és espaiós, amb molta claror i ventilació. Té anexe un gran hort i pati de joc per als infants; i en el primer pis hi ha uns grans terrats i galeries per fer cura d'aire i de sol.

La superfície total del terreny, comprès l'edificat, era, abans de l'expropiació per a la Diagonal, de 32,044 m.², equivalent a 848,139 pams.

L'estada dels nois asilats és gratuïta. Els ingressos s'obtenen exclusivament de la caritat privada: els Germans de Sant Joan de Déu van de casa en casa i de porta en porta demanant almoïna, no sols per Barcelona, sinó per tot Catalunya.

S'admeten nois tuberculosos, limfàtics, raquítics, paralítics, esguerrats, afectes de deformitats congènites o adquirides, de malalties agudes quirúrgiques (empiema, orsteomielitis), cecs i tinysos.

En aquesta Casa troben a la vegada l'Hospital on es procura posar remei a llurs malalties o deformitats i l'Escola on se'ls instrueix i educa, ja constantment, ja en els períodes que poden o quan és compatible amb els tractaments a què se sotmeten. Pròximament unes quatre quintes parts dels asilats assisteixen diàriament a l'escola.

Des del punt de mira escolar, els nois estan dividits en tres seccions segons l'edat, que es nomenen de grans, mitjans i petits. Cada secció té una escola o classe independent.

Els cecs tenen la seva escola a part on se'ls ensenya a llegir per mètodes especials i se'ls instrueix en música i cant, havent sortit d'aquestes classes apreciables professionals i varis organistes col·locats en Establiments de l'Ordre o en altres.

Des del punt de mira mèdic, la Casa té l'organització d'Hospital i Sanatori. Hi ha inferme-

ries de medicina i de cirurgia, sales d'isolament per malalties infeccioses i per malalts greus, sala de curacions, farmàcia, laboratoris d'anàlisis clínics, sala de raigs X, sala per especialitats (ulls, nas, gola i orella, dentista) i departament d'operacions, comprenent la sala pròpiament dita, la sala d'esterilització i una cambra amb dos llits per posar els nois immediatament abans i després d'operar.

El servei de cirurgia i ortopèdia està a càrrec del que escriu aquestes ratlles, ajudat dels doctors Cuevillas i Rifà. De la secció de medicina interna n'està encarregat el sub-director doctor Enric Casals i el doctor Rifà com substitut. De la secció de tinysos i del laboratori d'anàlisis clínics el doctor Marsal; dels raigs X el tècnic D. R. de Sanz. Demés, hi ha els especialistes doctor Gou, oto-rino-laringòlec; doctor Fors, oculista, i don Enric Pous, dentista. Actúa de metge intern a Calafell el doctor Pere Recasens.

De les curacions i de tots els serveis auxiliars n'estan encarregats els Germans de Sant Joan de Déu, que amb la llur pràctica i zel són un auxiliar preciós del cos mèdic.

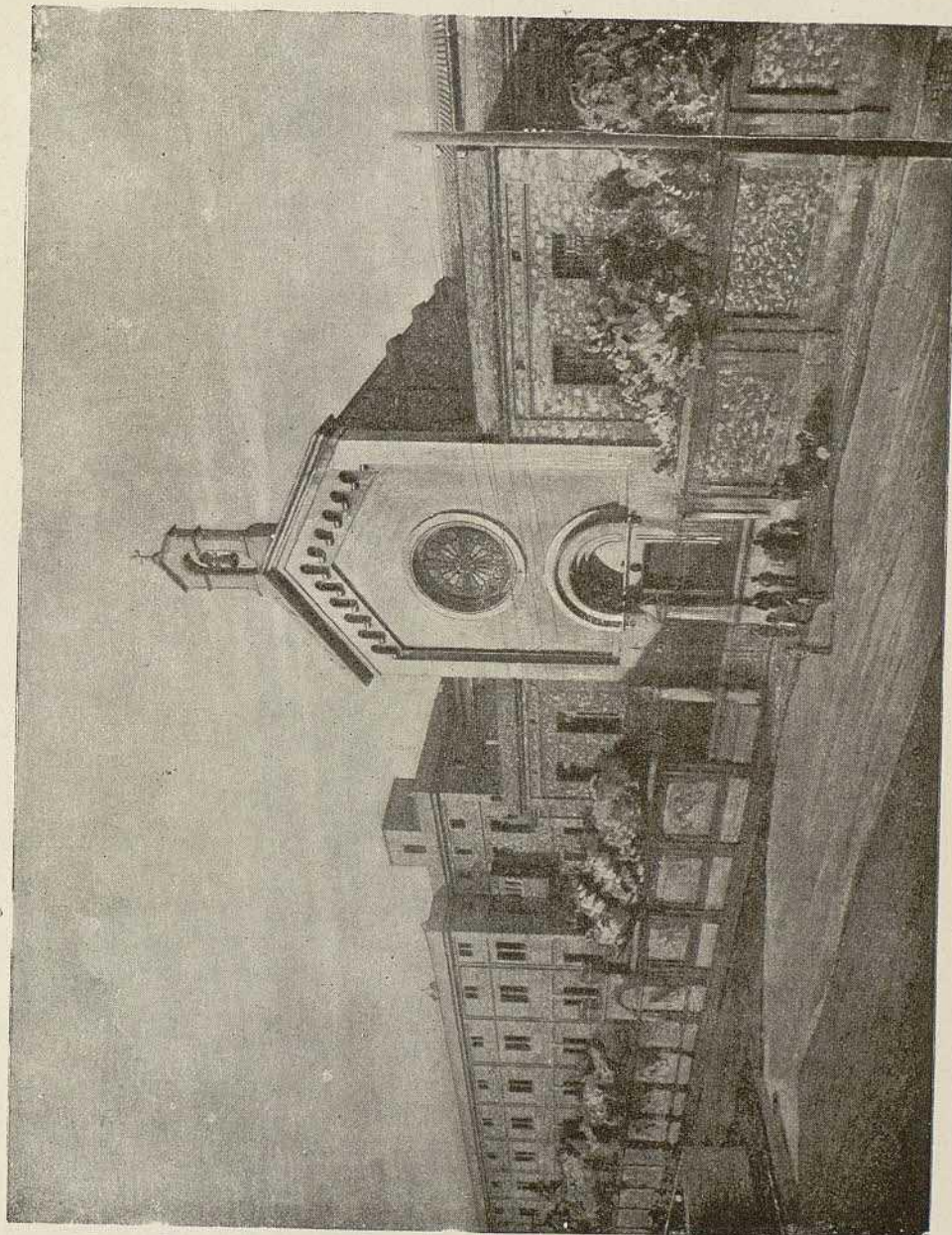
Em plau dedicar aquí un record al que fou primer metge de la Casa, doctor Aleix Civil, a qui, en prova d'agraïment, s'ha dedicat una placa de marbre en la que es fa constar els meritoris serveis per ell prestats.

El promig de nois asilat és 210; i hi ha els promitjos anuals: d'operacions, 50; d'enguixats, 100; puncions d'abscessos freds, 40; radiografies, 90.

Hem de dir dues paraules dels tinysos. S'extranyarà potser que en aquesta Casa s'hi admetin, però això és degut a una deixa d'una persona piadosa que s'ha de complir. Aquests malalts estan isolats en un departament apart al segon pis, on tenen la seva escola particular i un gran terrat per jugar. N'hi acostumen a haver bastants, perquè és l'única Casa de beneficència de Barcelona on s'admeten.

HOSPITALS DE CATALUNYA

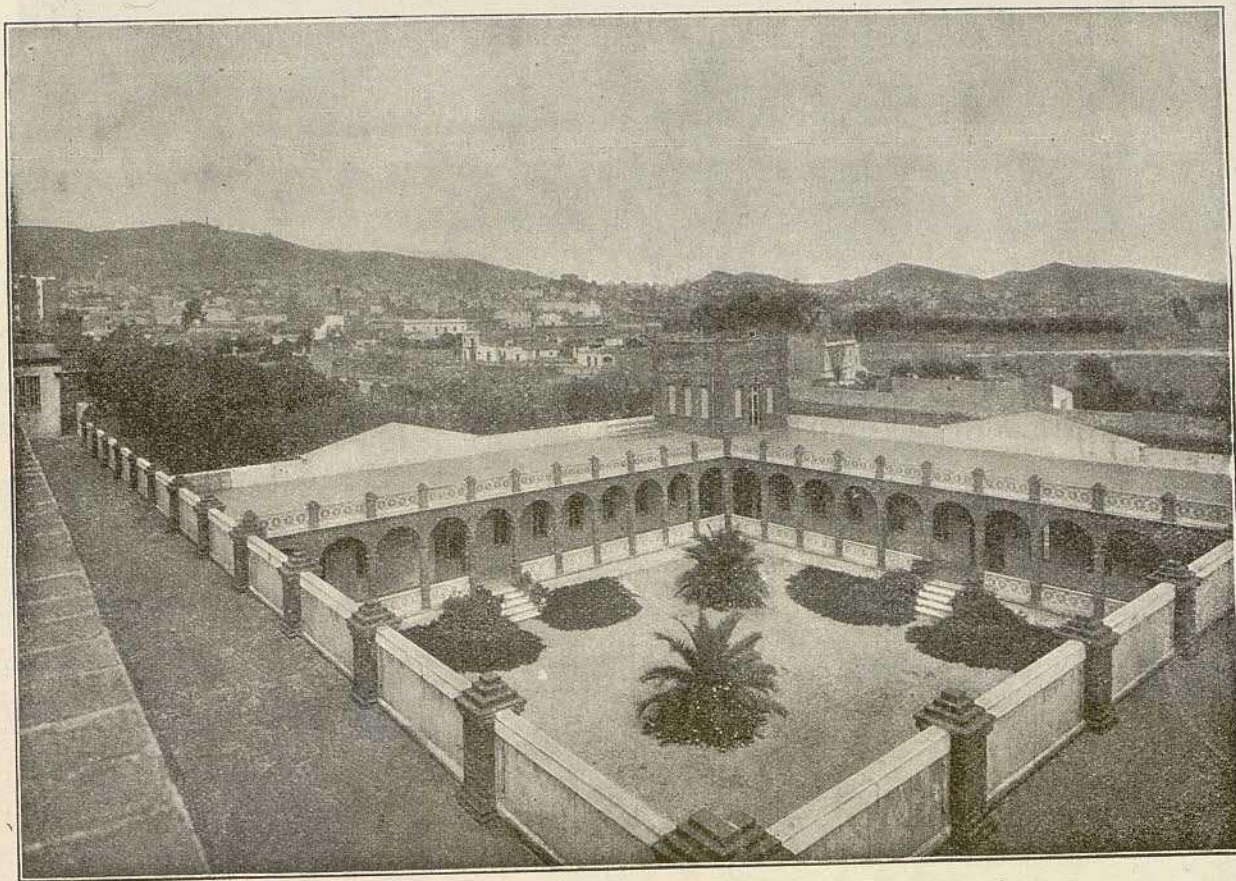
EL DE ST. JOAN DE DEU

Vista parcial de la façana

HOSPITALS DE CATALUNYA

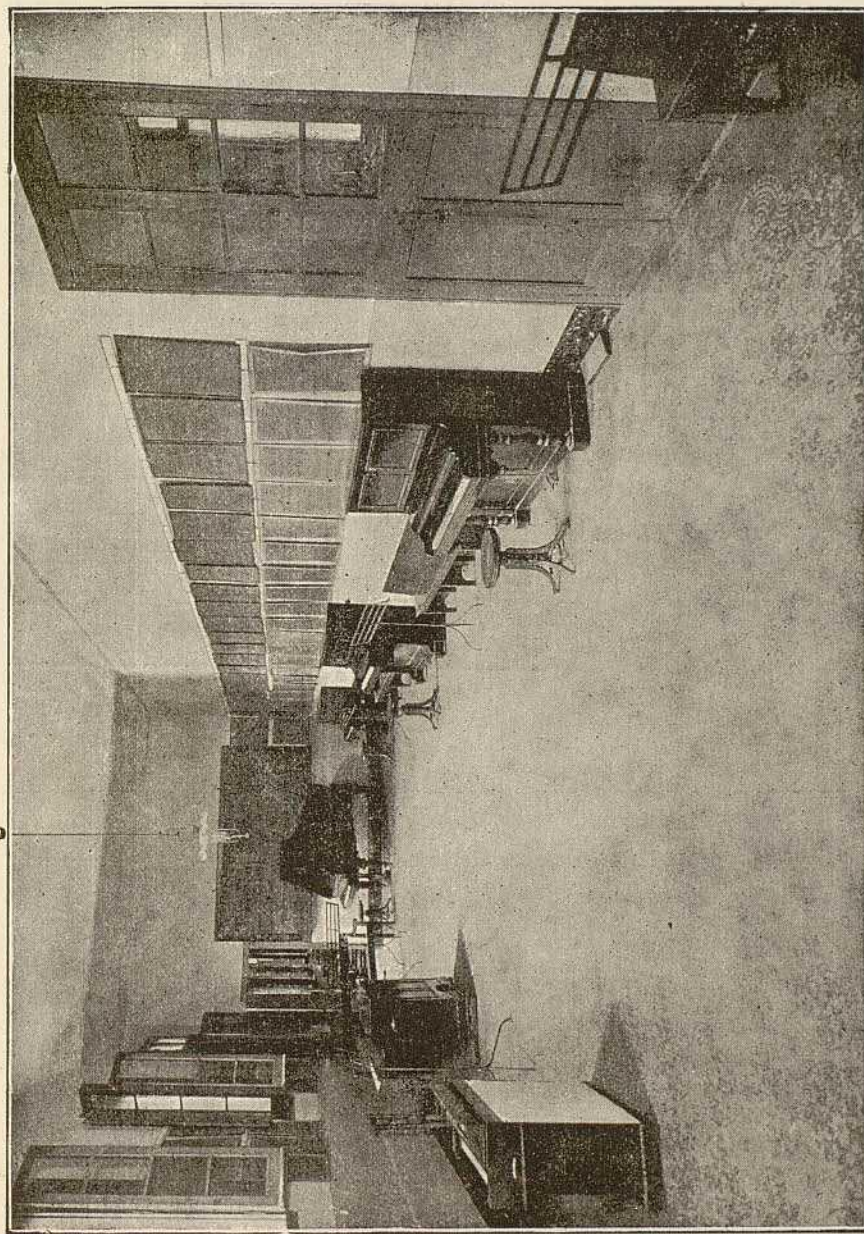
EL DE ST. JOAN DE DEU

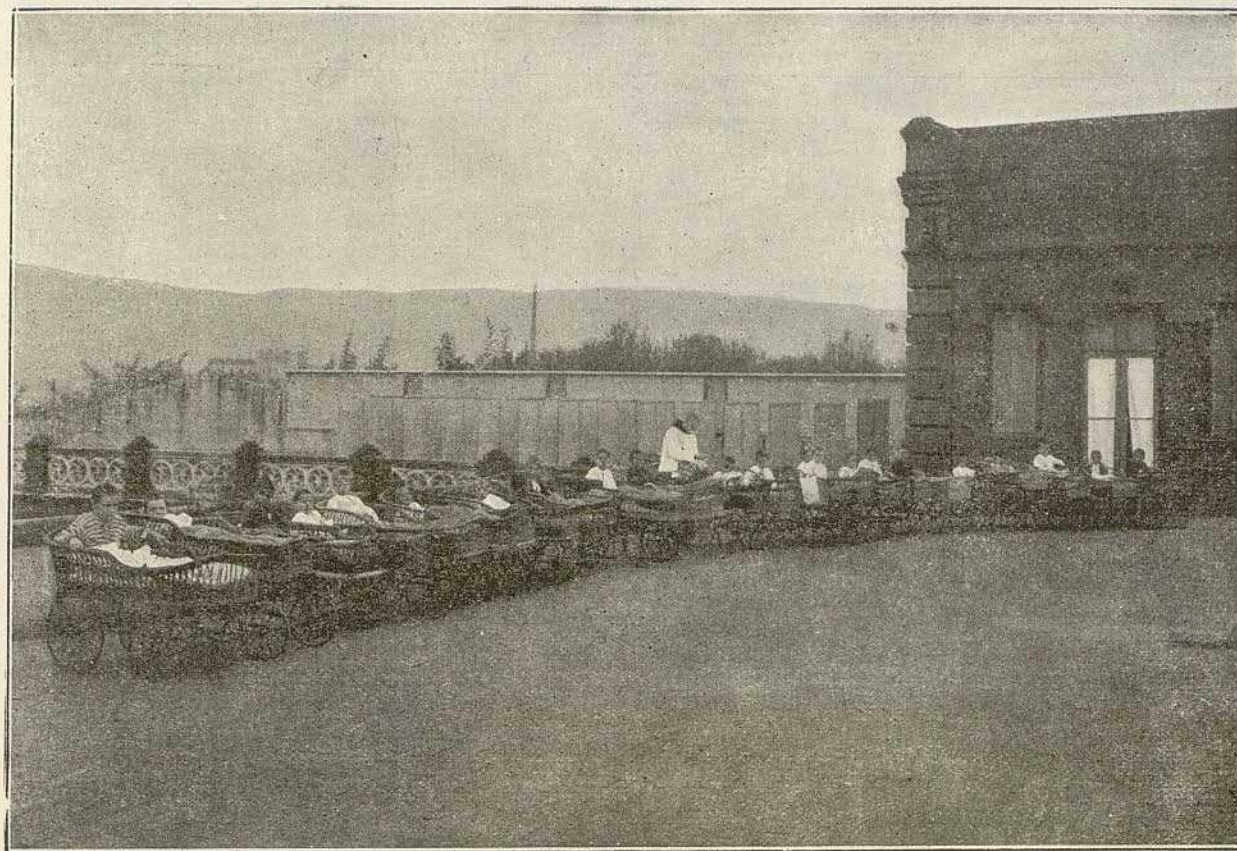
Pati de les palmeres i vista panoràmica des de l'edifici

EL DE ST. JOAN DE DEU

HOSPITALS DE CATALUNYA

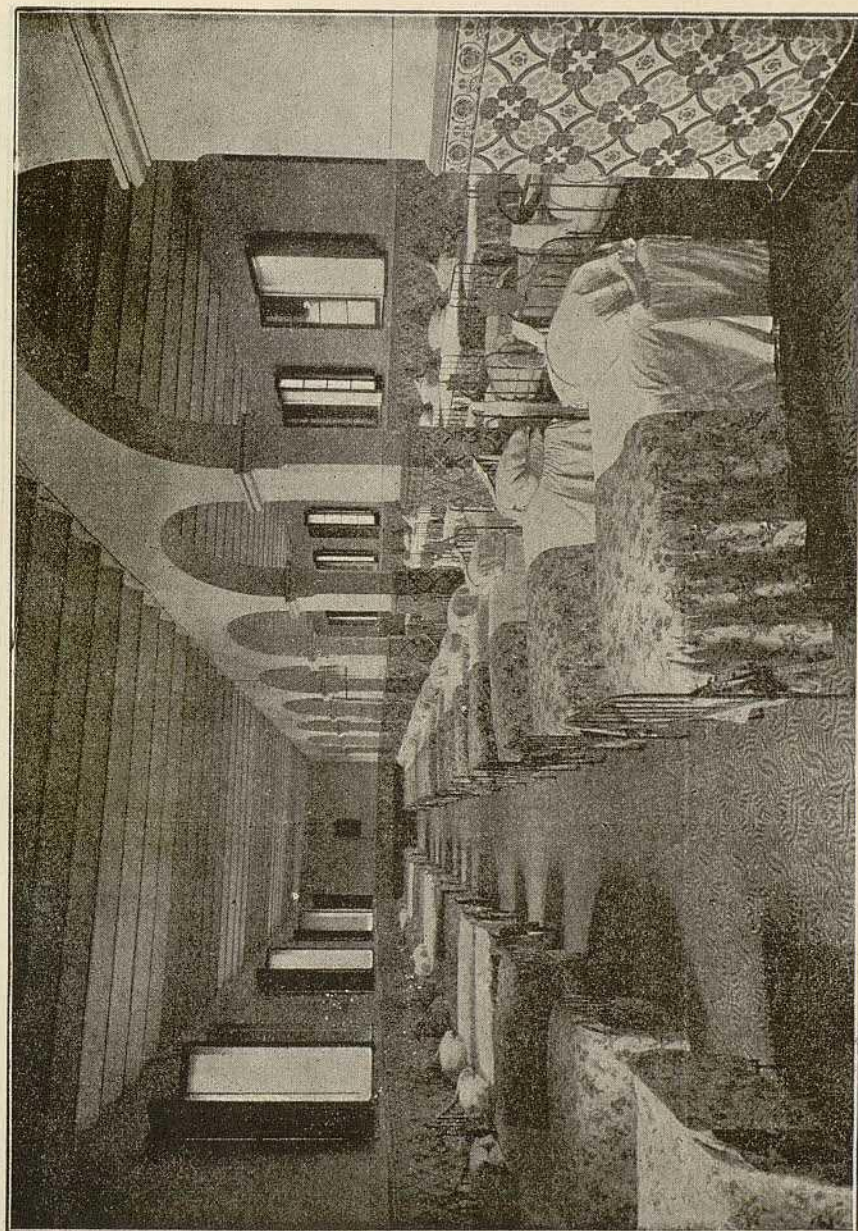
Escola de música

Nois invàlids en una de les terrasses de l'Asil

HOSPITALS DE CATALUNYA

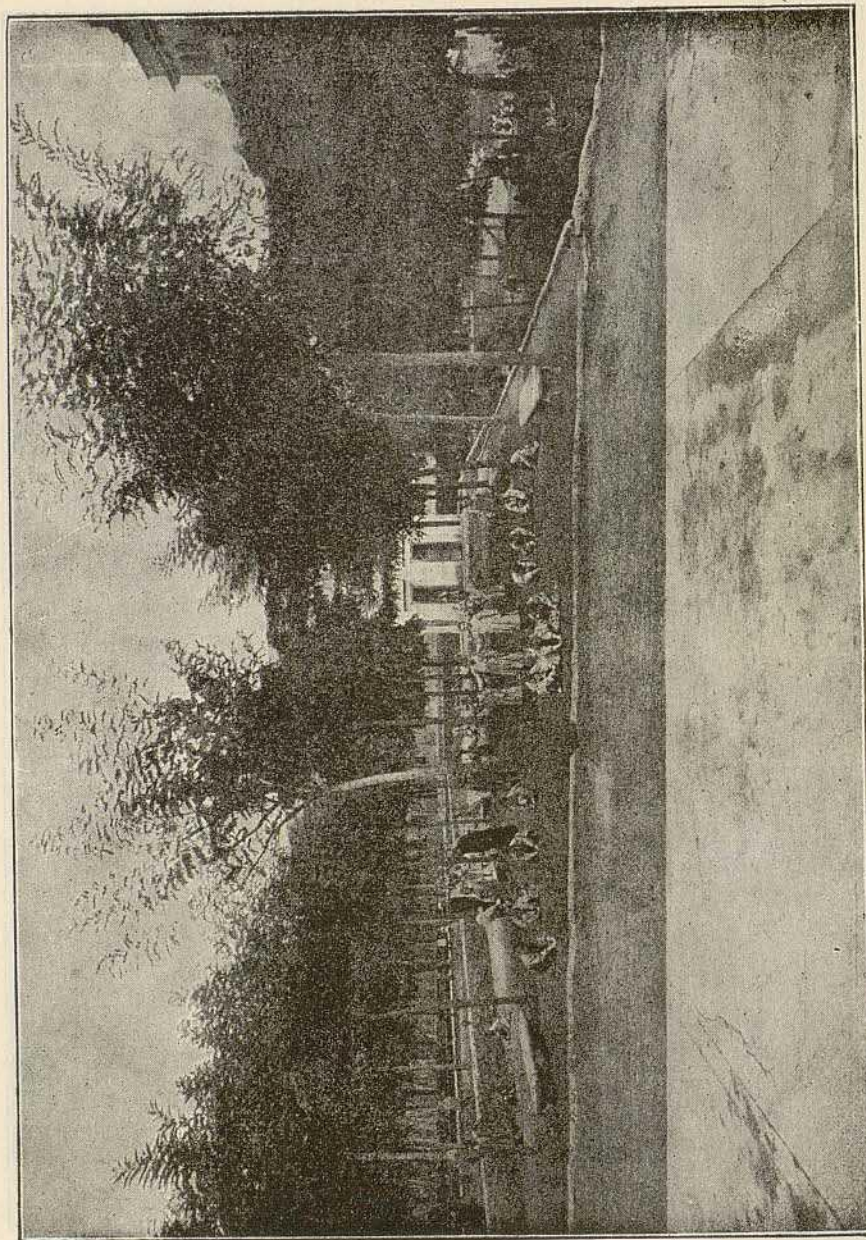
EL DE ST. JOAN DE DEU

Un dormitori

EL DE ST. JOAN DE DEU

HOSPITALS DE CATALUNYA

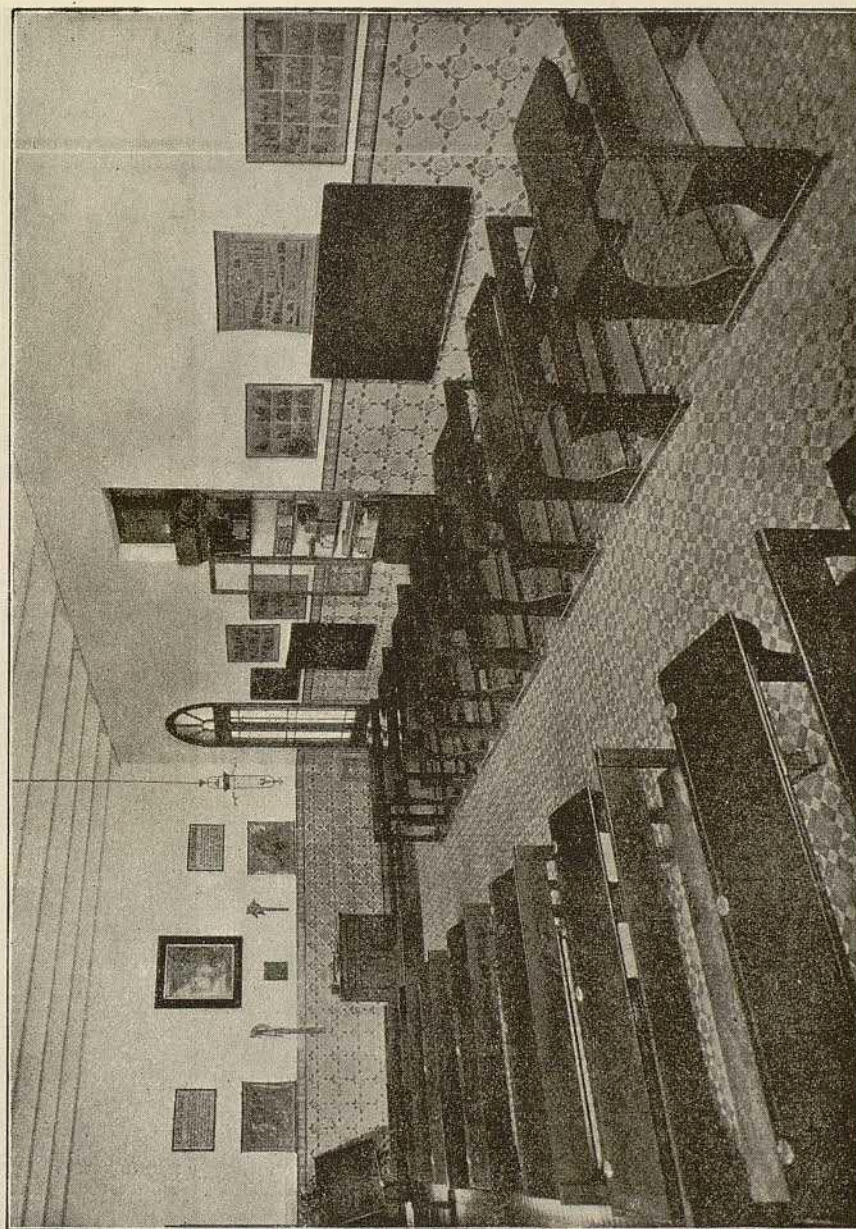
Pati de joc per als nois

EL DE ST. JOAN DE DEU

HOSPITALS DE CATALUNYA

HOSPITALS DE CATALUNYA

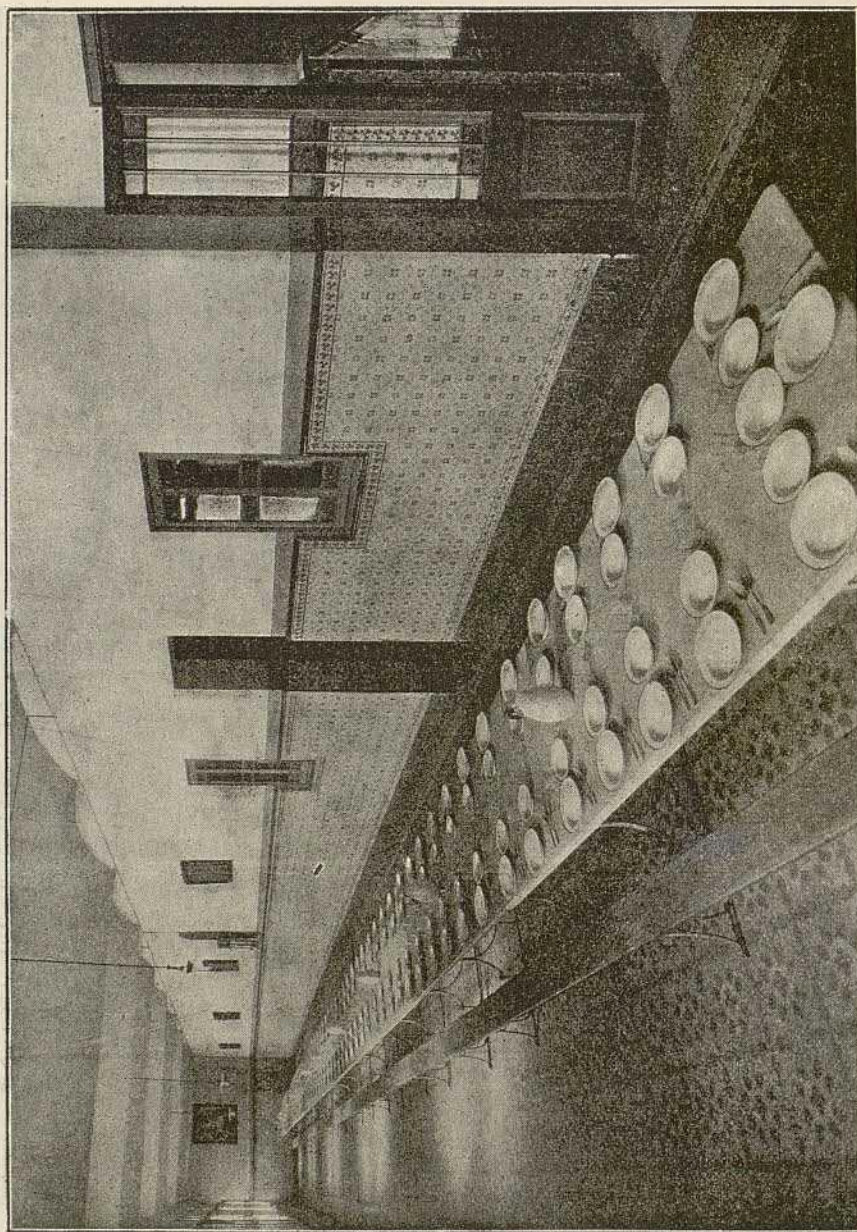
EL DE ST. JOAN DE DEU

Una classe

EL DE ST. JOAN DE DEU

HOSPITALS DE CATALUNYA

Un menjador

El Sanatori Marítim de Calafell

La necessitat d'una Sanatori Marítim per al tractament dels nois afectes de tuberculosi quirúrgiques, tan vivament sentida pels especialistes del nostre país ¹, constituïa una mena d'obsessió per als metges de l'Asil des de ja fa molts anys. El gran exemple de Berck, el més proper i més modest de Banyuls i darrerament el de Górlitz, ens esperonaven. Per això aprofitàvem totes les ocasions per a fer atmòsfera en favor d'aquest projecte i, malgrat que els Superiors de l'Ordre estaven tan convençuts com nosaltres i tenien els mateixos desigs de portar-lo a cap, no es podia realitzar perquè faltaven els mitjans materials. Una campanya efectuada en la premsa, un article magnífic del senyor Suriñac Senties, no va bastar per a obtenir el resultat volgut. Finalment, l'expropiació de terrenys per al pas de la Diagonal amb la indemnització consegüent, va ser l'ocasió que es va aprofitar per a comprar una finca a Calafell que servís per a iniciar el desitjat Sanatori. Aquest es va inaugurar el 6 de juliol de 1924.

La casa de camp de la finca situada sobre un

turonet, composta de planta baixa i dos pisos, s'ha habilitat com a Sanatori d'estiu per a passar-hi temporada per torn els nois de les diferents seccions de l'Asil. Com a veritable Sanatori Marítim permanent antituberculós, s'ha aixecat provisionalment a la platja un edifici de fusta desmontable, amb capacitat actualment per a 30 nois. Es va inaugurar el primer pabelló amb 12 llits en 1924 i va funcionar solament l'estiu. En desembre de 1925 es va inaugurar de nou, molt ampliat amb 25 llits i darrerament s'ha engrandit encara, augmentant els llits fins a 30.

Però aquesta construcció, com diem, és interina. Hi ha el propòsit, més ben dit, l'acord ferm, d'aixecar, tocant a la platja un edifici definitiu per a 80 o 90 llits. De la quantia de les donacions que es rebin de les persones caritatives dependrà sols que la construcció vagi més o menys de pressa.

Es molt d'agrair a l'Ordre de Sant Joan de Déu que, imposant-se treball i sacrificis de tota mena, hagi emprès aquesta obra tan important i beneficiosa per a la nostra terra.

Ingrés de nois a l'Asil-Hospital de Sant Joan de Deu

Extracte del reglament

S'admeten sols infants del sexe masculí de 5 a 12 anys d'edat.

L'estada és gratuïta.

¹ El Sanatori Marítim de Sant Josep, de la Barceloneta, fundat pel doctor Giró, és per a dones i noies.

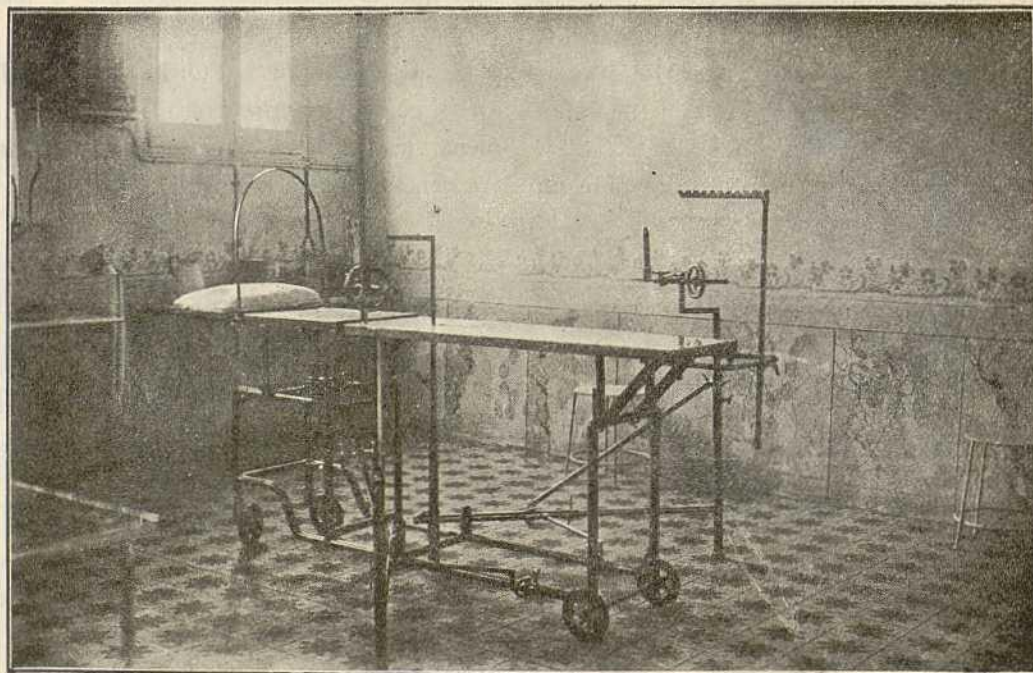
de l'Asil; l'encarregat especialment de les entrades és el doctor Casals, qui rep els peticionaris en el mateix Asil els dilluns a les 10. Als peticionaris de fora, per evitar-los viatges, se'ls envien unes fulles que ha d'omplir el metge de la famí-

Per a l'ingrés han de ser visitats per un metge
lia i, segons aquest informe, se'ls admet si hi ha
plaça i si estan dintre del reglament.

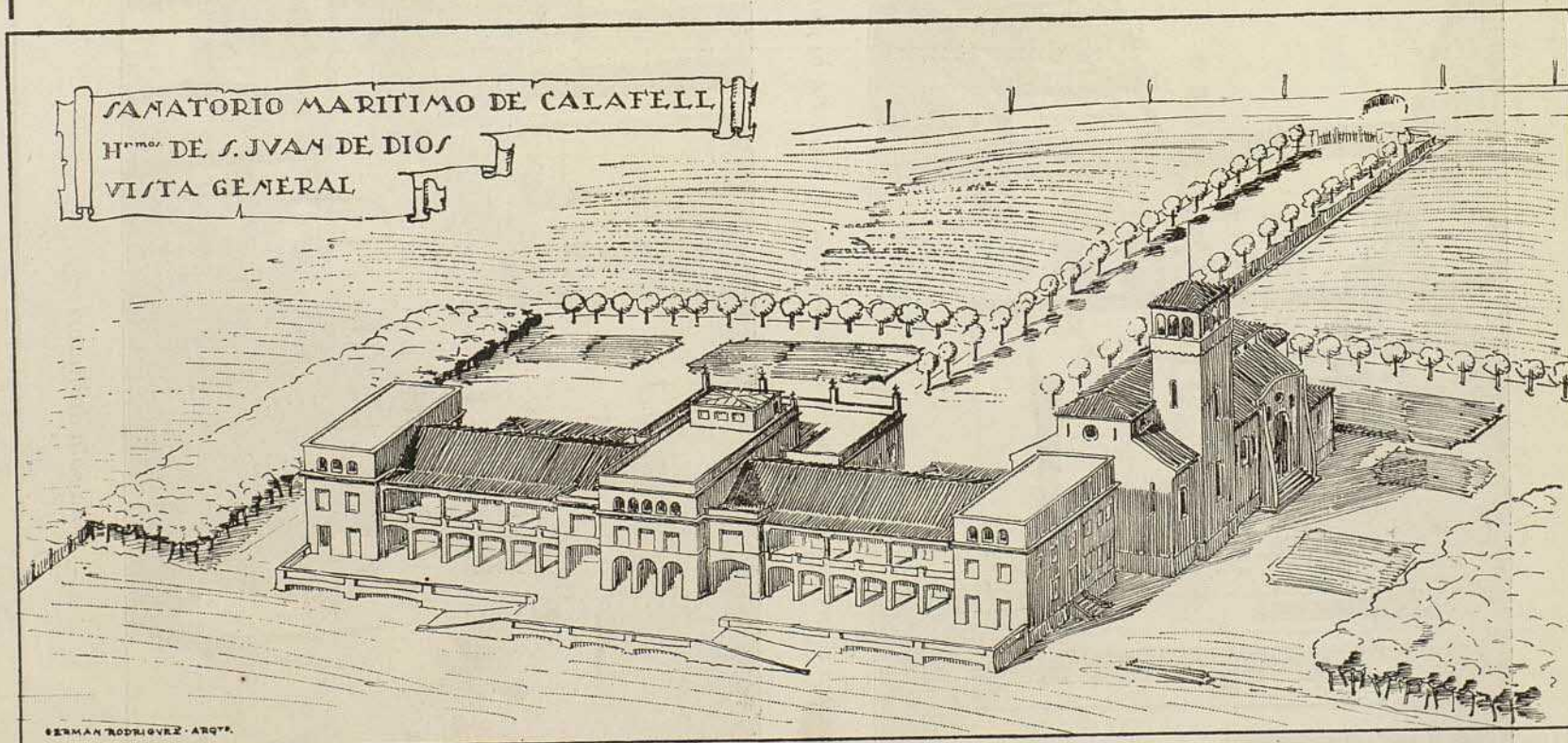
S'exigeix per a l'ingrés: la fé de baptisme; cer-
tificat de pobresa signat per l'alcalde o pel Rector

i una sollicitud del pare, mare o encarregat del
malaltet.

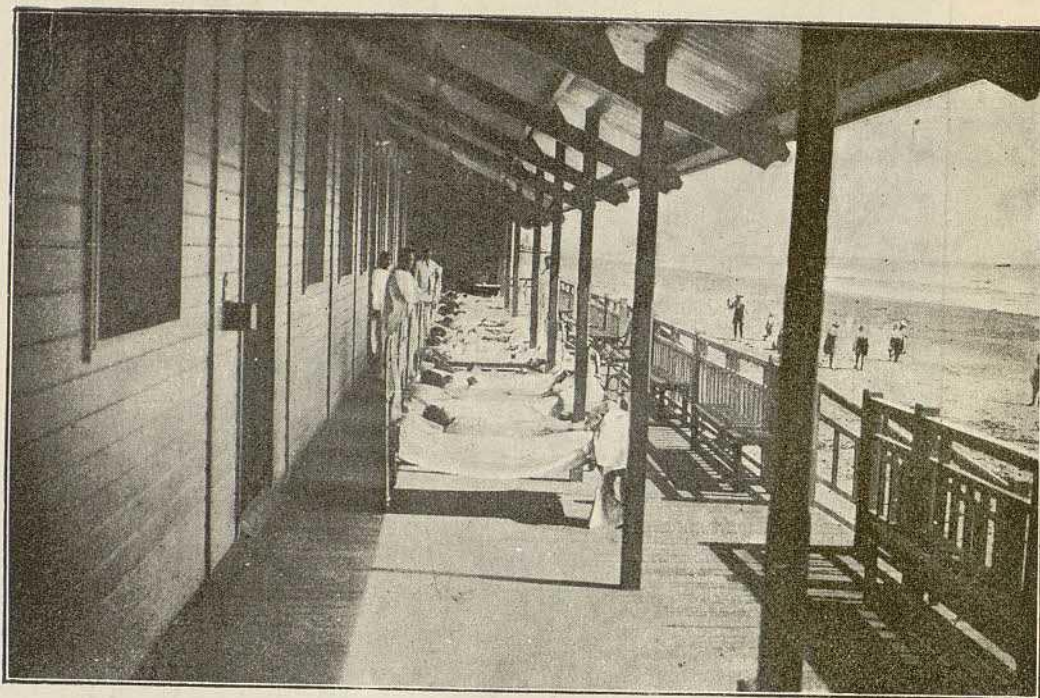
No s'admeten nois amb trastorns mentals,
anormals, afectes d'imbecilitat, epilèpsia, corca o
tics; de tuberculosi pulmonar, ni de malalties agu-
des infeccioses.

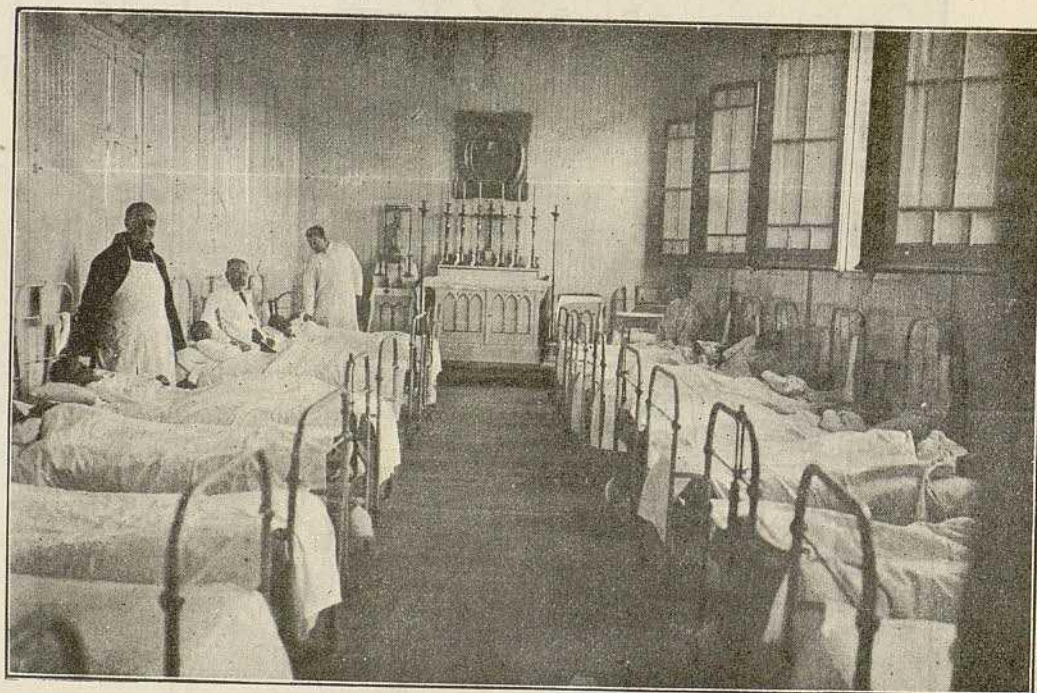
Sala de guixos amb una taula ortopèdica

*Projecte de Sanatori Marítim de St. Joan de Déu a Calafell, la primera pedra del qual
s'ha de posar el mes de novembre d'enguany*

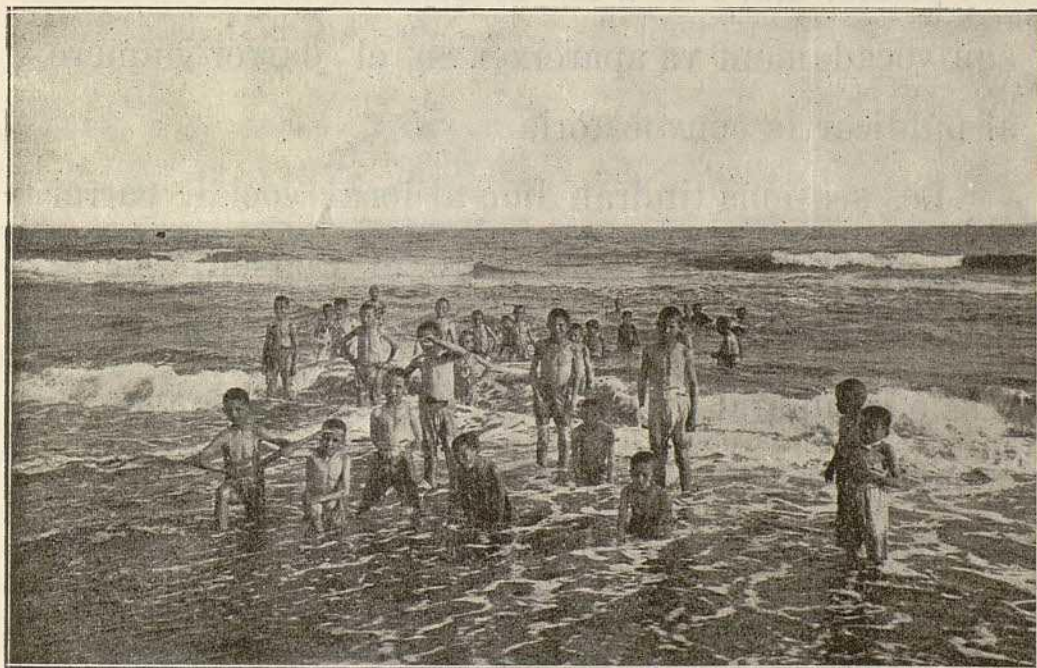
Galeria de cura d'aire i helioteràpia. — Convalescents jugant a la platja

Una sala dormitori

Vista general del Sanatori Marítim provisional. — A l'esquerra la casa de la finca rústica, habilitada per a Sanatori d'istiu

Els nois que es banyen

Assemblea ordinària de Delegats de l'any 1926

ADVERTIMENT

Recordem a tots els companys que l'Assemblea ordinària de Delegats del present any 1926 està convocada pels propers dies 27 i 28 de novembre a les

18 HORES I 30 MINUTS

del primer dia, i no a les 10 hores i 30 minuts com equivocadament va aparèixer en el darrer número al publicar la convocatòria.

Les sessions tindran lloc al local social, carrer de Consell de Cent, 331, però el Consell, per al major relleu de l'acte, té en projecte celebrar la sessió inaugural en un local que oportunament es comunicarà a tots els companys.

Es altament convenient que els Delegats pertanyin a la Mutual Mèdica per tal de poder intervenir amb plenitud en sos assumptes.

Secció oficial

Extracte de les sessions

Acta núm. 238

A les 22 hores del dia 16 de setembre de 1926, es reuneix el Consell del Sindicat de Metges de Catalunya, sota la presidència del Dr. Puig i Sais, amb assistència dels senyors Bonifaci, Martí i Lucaya, i actuant de secretari el doctor Abelló.

Oberta la sessió, s'excusa l'assistència dels doctors Riera i Riba de Sanz.

Es llegeix i s'aprova l'acta anterior.

El Sr. Secretari presenta un model de lletra circular per a adreçar a les Seccions Comarcals amb l'objecte que procedixin a la seva dissolució en virtut dels nous Estatuts modificats, en els quals queden dissoltes aquestes Seccions, i donant-los a l'ensem instruccions per a complimentar aquests Estatuts. Queda aprovada.

Seguidament, el Sr. Secretari presenta unes dades de la forma com quedaran repartits els socis per districtes judicials als efectes de la representació del Consell, com a conseqüència de la dissolució de les Seccions Comarcals.

Examinada i aprovada aquesta distribució, s'acorda el nomenament dels següents companys com a representants del Consell pels districtes que es mencionen:

Es passa a tractar de la conveniència de cobrir els càrrecs vacants que existeixen en el Consell, i de nomenar els companys que han d'ocupar els càrrecs amb els quals ha quedat ampliat el propi Consell i, després d'un canvi d'impressions, s'acorda, de conformitat amb el criteri sustentat en la reunió celebrada el dia 9 del corrent junt amb altres companys, que, vista la necessitat de convocar per molt aviat l'Assemblea, és preferible ajornar aquests nomenaments fins a la celebració

d'aquella per a ajuntar-ho amb els càrrecs que reglamentàriament s'han d'elegir.

Passa a tractar-se de la conveniència de celebrar el més aviat possible l'ajornada Assemblea ordinària de Delegats del present any, i s'acorda, en compliment del que disposa l'esmentat Estatut i de conformitat amb l'article transitori del mateix, convocar l'Assemblea ordinària del corrent any pels dies 27 i 28 del proper mes de novembre, celebrant-se la primera reunió a les 18 hores i 30 minuts del primer dia, en el lloc que es designarà.

Seguidament es parla dels temes a presentar a l'esmentada Assemblea i s'acorda la següent ordre del dia:

1. Sessió inaugural amb lectura de la Memòria.
2. Aprovació de comptes i pressupost.
3. Elecció de membres del Consell.
4. Cooperativa de Consum.
5. Caixa de Crèdit i Beneficència.
6. Proposicions presentades pel Consell.
 - a) Creació de les quotes de residència.
 - b) Creació de la categoria de soci de mèrit.
7. Proposicions que s'hagin presentat per escrit.
8. Proposicions que es formulin durant l'Assemblea i que el Consell jutgi convenient la seva immediata discussió.
9. Discussió i aprovació de l'acta d'aquesta Assemblea.

Es tracta de la conveniència de celebrar una sessió inaugural de l'Assemblea amb assistència de representacions de les entitats mèdiques i culturals de Catalunya, a la qual poguessin també assistir tots els associats, demés dels seus Delegats per l'Assemblea, amb l'objecte que, mitjançant la

lectura de la Memòria de Secretaria, es divulgui l'obra del Sindicat de Metges de Catalunya. S'acorda la celebració d'aquesta sessió inaugural revestint-la de certa solemnitat i celebrant-la en un local apropiat.

S'acorda, en compliment de l'Estatut, cursar les oportunes convocatòries als senyors representants del Consell en els districtes i publicar-ho en els tres diaris de Barcelona: "La Veu de Catalunya", "La Publicitat" i "Las Noticias".

Finalment, s'acorda que, en vista de l'ajornament que ha tingut de sofrir l'Assemblea ordinària del present any, es concedeixi també un ajornament en el termini senyalat pels Estatuts per a la presentació de proposicions pels associats, el qual termini queda ajornat fins el dia 30 del proper mes d'octubre.

Es parla dels assumptes que s'han de sotmetre a l'aprovació de l'Assemblea convocada i s'acorda el nomenament de les següents ponències per a realitzar els estudis i redactar els projectes:

Cooperativa de Consum: Josep Bonifaci Mora, Joan Mas i Oliver, Guillem Mas Puig, Josep Maria Riera Pau i Josep Maria Zavala Hernández.

Oficina Administrativa: Joaquim Abelló Roset, Lluís G. Guileria Molas i Francesc X. Queraltó Guardiola.

Respecte a la Caixa o Cooperativa de Crèdit i en vista que, amb data 27 de novembre de 1924, segons acta núm. 190, fou nomenat el doctor Higiní Sicart Soler, per l'estudi de la ponència per la creació d'aquesta Caixa, la qual ponència no ha estat encara presentada, s'acorda delegar al Secretari perquè s'entrevisti, en representació del Consell, amb el doctor Sicart per a pregar-li que indiqui en quin estat té la ponència que li fou encarregada.

Seguidament es dona compte d'una comunicació del Govern Civil d'aquesta província, aplicant una multa de mil pessetes al Sindicat de Metges de Catalunya per haver acceptat el donatiu de dues mil pessetes de la casa Níssim Levi, segons acord de l'acta núm. 235, i per creure que aquest acte cau dins la R. O. del 22 de juliol de 1924.

S'acorda consignar la quantitat de l'expressada multa i elevar recurs a l'Excm. Sr. M. de I. G., per creure que l'acceptació d'aquest donatiu per la Caixa de Beneficència no queda inclòs dins l'esmentada R. O., per quan no en lucra ni directament ni indirecta ni el Sindicat ni cap soci, i

en defensa de la moralitat del Sindicat, que continuï.

Els Srs. President i Secretari donen compte de què, malgat l'acord de la sessió del dia 12 d'agost de no concedir, amb caràcter general, cap préstec mentre no sigui creada la Caixa de Crèdit, cregueren convenient com a cas excepcional i vistes les molt especials circumstàncies dels casos, concedir un darrer préstec als doctors Frias i Prats Picó de 500 i 250 pessetes, respectivament.

S'aproven les gestions fetes pels Sres. President i Secretari i, de conformitat amb el criteri dels mateixos, s'acorda denegar tota nova petició sense cap mena d'excepció fins que ja estigui en funcionament la citada Caixa de Crèdit.

Es passa a tractar de la Caixa de Beneficència. Es presenta el moviment econòmic de la mateixa durant els mesos de juliol i agost, que s'aprova.

Es llegeix una amable comunicació del doctor Juan Bautista de Zurbano Rojo, firmada junt amb la seva esposa i fills, agraïnt amb termes de molt afecte l'ajuda desinteressada que l'hi ha prestat el Sindicat i les facilitats que aquest li concedí quan la seva arribada a Barcelona.

Vistos els informes obtinguts de la demanda de la Sra. Neus Musté, s'acorda concedir-li una nova subvenció de 50 pessetes al mes, durant sis mesos.

Es dona compte de les peticions presentades per les senyores Rosa B., vídua de Fornis, i Isabel Arnau, vídua d'Ayné, per quals sollicituds s'han oberts els oportuns expedients.

Es dona compte de la petició formulada per la senyora Modesta Coma, vídua del doctor Casimir Valentí, que ha estat informada favorablement pels metges del districte i s'acorda concedir a l'expressada vídua la subvenció de 50 pessetes al mes, durant sis mesos.

Es presenta i s'aprova el moviment de Caixa dels mesos de juliol i agost.

S'examinen i s'aproven les següents factures: "Adrema", per estampació i compra plaques, pessetes 8 i 5'80, respectivament; Llibreria Verdader, subscripció "The Lancet", pessetes 45; de la sastreria Puncernau, pessetes 180, per uniforme recaptador; de Tipografia Occitània, pessetes 2,795, Butlletí de juliol, pessetes 2,760, Butlletí d'agost i pessetes 146'50 per clixés; la nòmina del personal, per pessetes 1,525; i pels doctors Martí i Lucaya, pessetes 100 i 50, respectivament, per assistència sessions.

El Sr. Bonifaci dóna compte d'haver estat nomenat membre de la Comissió organitzadora de l'Homenatge al Dr. Melé de Tona, pel seu caràcter de representant del Sindicat de Metges de Catalunya, puix l'esmentada comissió està formada per entitats, i dóna compte dels treballs realitzats.

S'acorda veure amb satisfacció que el Sindicat formi en la dita Comissió i que hi estigui representat pel doctor Bonifaci, i s'acorda també l'adhesió i cooperació a l'homenatge projectat en la

forma sol·licitada per la Comissió esmentada i satisfer la quota general de 30 pessetes per entitat.

El Sr. Secretari demana autorització per a fer fer unes plaques amb el nom i segell del Sindicat per posar a les portes del carrer i del pis, així com també per fer fer una corriola per pujar i baixar del pis les remeses del BUTLLETÍ de cada mes, i s'acorda autoritzar-lo.

I s'aixeca la sessió a les vint-i-quatre hores del mateix dia de començada.

Multa del Gobierno Civil al S. de M. de C. y recurso de alzada del Sindicato

El oficio por el cual se impone la multa

Gobierno Civil de la provincia de Barcelona

Núm. 2186

Sanidad

Visto el oficio que la Dirección general de Sanidad dirige a este Gobierno, en el cual interesa que, habida consideración al hecho a que se refiere el impreso que acompaña, de ese Sindicato, se adopte por mi Autoridad una tan enérgica resolución como el mismo reclama.

Resultando: Que con fecha 24 de julio de 1924, se publicó una R. O. en la cual se establecía taxativamente en su parte primera dispositiva que quedaba de modo terminante prohibida la propaganda de especialidades farmacéuticas *directa o indirectamente* remunerada, dirigida a los facultativos que las ordenen.

Resultando: Que en 22 de julio del año actual, en sesión celebrada por ese Sindicato, se adoptó el acuerdo de aceptar un donativo de 2,000 pesetas cada mes, como minimum, de la casa Nissim Levy, representante de los señores Douetteau Hermanos de París, preparadores de los productos *Lipocithine, Spirbi y Carzumol*.

Resultando: Que posteriormente a dicho acuerdo se publicó un impreso autorizado por el Presidente y Secretario de esa entidad participando a los Médicos el donativo; la reducción de los

precios de venta de los mismos productos en 7 y 10 pesetas cada uno, haciendo resaltar, al mismo tiempo, su reconocimiento a la citada casa.

Considerando: Que todas las leyes y disposiciones dictadas por el Poder legislativo tienen carácter obligatorio, sin que sea excusa de su cumplimiento la ignorancia de las mismas.

Considerando: Que teniendo ese Sindicato el deber ineludible de no faltar a lo dispuesto en la R. O. de que se deja hecho mérito, con el acuerdo tomado no solo faltó, sino que, dada la forma de redacción de la hoja circular dirigida a los Médicos, son de apreciar las circunstancias agravantes de ejecutarlo con premeditación conocida, por medio de la imprenta y valiéndose de la autoridad que supone el ser el Consejo quien lo efectuó.

Considerando: Que la cantidad ofrecida como donativo es, más propiamente que tal, un procedimiento de venta que la ética menos escrupulosa rechaza, estando por tanto las propagandas de esta índole incluídas, no ya por analogía, si que por identidad en la R. O. mencionada y

Considerando: Que las leyes todas imponen a las autoridades el deber de velar por su cumplimiento y les ordenan la imposición de los correctivos que las mismas establecen:

En uso de las atribuciones que me están conferidas por el Capítulo 2.º del Decreto-Ley sobre

organización y administración provincial, he acordado imponer a ese Sindicato la multa de *mil pesetas*, que habrá de hacer efectivas en el papel de pagos al Estado correspondiente y en el término de 10 días.

Prevengo a V. S. que contra esta mi resolución podrá interponer recurso de alzada para ante el Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación en igual

plazo que el señalado y previa la consignación del importe total de aquella Caja general de Depósitos.

Dios guarde a V. S. muchos años.

Barcelona, 14 de septiembre de 1926.

J. Milans del Bosch.

Sr. Presidente del Sindicato de Médicos de Cataluña.

El recurso de alzada

Excmo. Sr.:

Hermenegildo Puig i Sais, Presidente del "Sindicat de Metges de Catalunya", con cédula personal de clase número, formalizo recurso de alzada contra la resolución del Excmo. Sr. Gobernador Civil de esta Provincia, fecha catorce del corriente, que le ha sido notificada el día diez y seis, por la que se impone a dicho Sindicato una multa de mil pesetas, acompañando resguardo de haber consignado su importe en la Caja General de Depósitos.

La resolución recurrida se funda en que el veintidós de julio del año actual, el Sindicato adoptó el acuerdo de aceptar un donativo de dos mil pesetas cada mes como minimum de la casa Nissim Levy, representante de los señores Douetteau-Hermanos, de París, preparadores de los productos "Lipocithine" Spirbi" y "Carzumol" y, posteriormente a dicho acuerdo, publicó un impreso autorizado por el Presidente y Secretario de la entidad participando a los médicos el donativo, la reducción de los precios de venta de los productos, haciendo resaltar, al mismo tiempo, su reconocimiento a la citada casa, cuyos hechos se consideran comprendidos en la R. O. de 24 de julio de 1924 y por la infracción de la misma se impone la multa a fundamento del capítulo segundo

del Decreto-ley sobre organización y administración provincial.

Me interesa ante todo consignar que es cierto que la entidad que presido aceptó el donativo a que se refiere dicha resolución para su Caja de Beneficencia, cuyos fondos se destinan única y exclusivamente a socorrer viudas y huérfanos de médicos o a médicos indigentes sin ejercicio, sin que los médicos socorridos o las familias asistidas deban ser socios del Sindicato, pues se socorren viudas y huérfanos de médicos fallecidos antes de la constitución del Sindicato, lo que acreditado con la certificación que acompaño.

También creo necesario, antes de exponer los fundamentos jurídicos de este recurso, expresar lo siguiente:

1.º Consideramos la R. O. de 22 de julio de 1924 altamente moralizadora, nos mereció, al publicarse, el más sincero aplauso y muy conducente a conseguir el ennoblecimiento y dignificación de nuestra querida clase médica a la que aspiramos sujetar a la ética más escrupulosa, teniendo el Sindicato en su historia hechos suficientes para demostrar que siempre se ha inspirado en el espíritu de dicha resolución, y precisamente por ello le ha dolido no el sacrificio pecuniario de la pena, sino que el Excmo. Sr. Gobernador haya podido considerar a nuestra institución comprendida en-

tre las que con tanto motivo se castigan en la referida R. O.

2.º Cuando le fueron ofrecidos al Sindicato los primeros donativos para su Caja de Beneficencia, antes de la publicación de la expresada R. O., examinó y discutió con gran cuidado si podía o no aceptarlos. De aquella discusión en que intervinieron compañeros de antecedentes deontológicos nada dudosos, cuando el hecho no tenía en el derecho positivo ninguna sanción, y solo debía tenerse en cuenta la propia moralidad, salió el criterio unánime que podían ser aceptados los donativos con destino a la Caja de Beneficencia sin merma del prestigio individual y colectivo de la clase médica.

La R. O. de 22 de julio de 1924 (publicada en la "Gaceta" del 24), teniendo en cuenta las quejas solicitando el oportuno correctivo para los explotadores de algunas especialidades farmacéuticas que guiados por el excesivo afán de lucro *conceden tantos por cientos, dádivas, regalos, etc., a los Facultativos que las prescriben* y considerando lesivas para la moral y ética profesionales estos ofrecimientos, se ha servido disponer lo siguiente: 1.º *Queda terminantemente prohibida toda propaganda directa o indirectamente remunerada, dirigida a los facultativos que las ordenan.* 2.º Se procederá a la clausura de aquellos Laboratorios cuyos propietarios contravengan esta disposición, anulándose el Registro de sus especialidades.

Esto dice literalmente la R. O. No quiero hacer argumento de que no establece sanción contra los médicos porque el hacerlo parecería que utilizo un argumento legalista que implica el reconocimiento de que el caso previsto en la R. O. es el nuestro.

El fundamento de mi recurso es otro. Sostengo que la R. O. ha prohibido y castiga el hecho escandaloso, inmoral, censurable que algunos facultativos poco escrupulosos cometían de aceptar dádivas, porcentajes, compensaciones, para prescribir a sus clientes un producto farmacéutico no por dictado de su saber y conciencia profesional,

sino por el afán de lucro, por la compensación pecuniaria que les proporcionaba la indicación.

Es el hecho tan repugnante y despreciable, tan fundamentalmente contrario al espíritu de nuestra institución, que si lo que se imputa a la misma fuese algo que por error de concepto siquiera, no por malicia de intención, se rozara con dicho precepto, estaríamos agradecidos al Poder Público de habernos impuesto la corrección.

Pero creemos sinceramente que nuestro acto es lícito y fundamentalmente distinto legal y moralmente del que dicha R. O. castiga.

La esencia moral y jurídica de lo que la R. O. declara pecaminoso, es la relación directa entre el médico o médicos que ordenan el medicamento y remuneración que les da el vendedor. El médico prescribe porque cobra independientemente de si procede o no profesionalmente la indicación.

En nuestro caso, ninguno de los médicos de nuestra institución, ni individual ni colectivamente, percibe un céntimo del donativo que va a una caja benéfica.

Es un donativo a una colectividad de desgraciados o desvalidos que puede irradiar simpatías al donante, pero que excluye el reprochable interés personal, el enlace de la prescripción del medicamento con el facultativo que personalmente aprovecha la remuneración. Por esto la R. O. prohíbe la propaganda remunerada "dirigida a los facultativos que ordenan las especialidades". La remuneración prohibida es esta según textuales palabras del precepto.

Las viudas y huérfanos socorridos por la Caja no pueden prescribir medicamentos ni de ellos nada puede esperar el donante. Y las simpatías que los médicos asociados por el gesto altruista a favor de las familias de sus compañeros desgraciados no puede llegar a que prescriban contra su conciencia un medicamento, pues falta el estímulo del interés individual.

¿Es que un rasgo para despertar un sentimiento de simpatía colectiva puede ser considerado como un acto ilícito de propaganda? No creemos que sea este el alcance de la R. O., pues de estos

nechos se conocen muchos que no se han considerado nunca reprobables. Es innegable que los donativos de grandes cantidades de especialidades farmacéuticas a Hospitales para los enfermos hospitalizados, es un acto frecuente que despierta la simpatía a favor del donante en el público y en la clase médica que los agradece, pero no es ciertamente un acto inmoral, ni ilícito, ni comprendido creemos en la R. O.

Castigar estos actos sería cerrar las puertas a legítimos estímulos en beneficio de los desgraciados. Al sostener este criterio propugnamos por los desvalidos que reciben auxilio de nuestra Caja de Beneficencia, que al verse privada de estos ingresos disminuirá su acción eficaz.

Si el acto que ha motivado la imposición de la multa no está comprendido en la letra y espíritu de la R. O. de 22 de julio de 1924, en la cual se funda la resolución recurrida, debe ser ésta revocada, pues el capítulo segundo del Decreto-ley sobre organización y administración provincial

en el artículo 41 faculta a los Gobernadores para reprimir con multa de mil pesetas los actos contrarios a la moral y a la decencia pública y no puede merecer este concepto el hecho imputado a la entidad por mi representada, que, al publicar el donativo por ella aceptado, ha creído realizar un acto correcto permitido por la ley y consentido por la más escrupulosa y recta conciencia profesional.

Por lo expuesto,

Pido a V. E. que habiendo por interpuesto recurso de alzada contra la resolución del Gobernador Civil de esta Provincia, del 14 del corriente, notificada el 16, teniendo por acompañado el resguardo de depósito y la certificación referida, se sirva acordar que se deje sin efecto la multa impuesta a la entidad que represento, en la referida resolución.

Barcelona, septiembre de mil novecientos veintiseis.

Excmo. Sr. Ministro de la Gobernación.

Moviment de Caixa del Sindicat de Metges de Catalunya en agost de 1926

ENTRADES

Ròssec anterior.	558'70
Per quotes de soci.	10.793'65
Retirat de la Caixa d'Estalvis	2.000'—
De la Mutua R. Llull	177'75
De la Comarcal de Barcelona per atencions vàries	130'—
De la Mutual Mèdica pel servei admi- tratiu	500'—
De la venda de paperam	1'50

SORTIDES

Dipositat a la Caixa d'Estalvis	130'05
Dipositat al Banc de Catalunya	695'95
Butlletí. { Impressió núm. 71	2.760
{ petites despeses aca-	
{ rreig, envió	241'80
{ comissions	1.761'65
	4.73'45
Préstec al Dr. G. Prat	500
» » » Zurbano	250
» » » Frias	400
	1.150'—
Per beneficència	1.912'55
Atur forçós al Dr Melé	100
» » » Dr. Llorens	100
	200'—
Caèdit de Metges restituit	4'25
Per compte de la Comarcal Barcelona	505'—
Guia Mèdica. { Comissions	200
{ Petites despeses	
{ acarreig envió etc.	1 4,85
	324'85
Per previsió empleats	62'75
A varis recaptadors	124'55
Lloguer	500'—
Conserge despeses i llimpiesa	29'50
Al porter mensualitat	20'—
Per llum	20'—
Al Sr. Arola s. f. (papereria)	58'—
Al Advocat Sr. Carner	25'—
Dany cobr. lletres de canvi	85'—
Al electricista B. i G. Floren- rensa, s. fra.	390'10
Dietes i hostatge al Dr. Luca- ya per assistència junta	50'—
Dietes i hostatge al Dr. Mar- tí per assistència junta	60'—
Material imprés	5'—
Propines	2'70
A recaders varis	4'05
Tramvies	31'30
Prensa	10'—
Efectes timbrats; mòvils, pò- lices, paper segellat	65'65
Cordill	23'—
Llei timbre (llibret)	2'—
Vigilant	10'—
«Seren»	2'—
Correspondència rebuda, en- viada, girs, telegrams, telefonemes	186'80
Despeses aprovació reforma estatuts	150'—
Reintegro exemplars estatuts ingtancie-, certificats i re- glament	
Caixa de Beneficència	37'50
Al personal	1.625'—
	3.495'75

Despeses generals

TOTAL PESSETES . . . 14.161'60

Ròssec. . . 13.181.85
979'75
TOTAL PESSETES. . . 14.161'60

Noticiari

Moviment de socis.—Durant el proppassat mes varen ingressar al Sindicat de Metges de Catalunya, als efectes de la Mutual Mèdica, els següents companys:

D'Alforja: Lluís Fullat Aragonès.

De Barcelona: Joan Lluís Comes Vilapriño; Joan Sala Roig, i Manuel G. Vargas Salazar.

De Tarragona: Josep M.ª Vives Salas.

De Terrassa: Enric Alegret Guasch.

Durant el mateix mes, varen ésser baixes del Sindicat els següents companys:

Per defunció: Marian Serra Font, de Canet de Mar.

I voluntària, per deixar d'exercir: Francesc Mirosa Moy.

* * *

Llibres rebuts.—Havem tingut el gust de rebre el llibre publicat pel company Dr. E. Ribas i Ribas "Cirurgia de la Úlcera Gastro-Duodenal".

Es un volum luxosament editat, amb data del juny d'aquest any, que conté una infinitat de gravats d'una pulcritud extraordinària.

Es una obra interessantíssima sota tots aspectes i ens plauria fer-ne l'elogi que honradament es mereix, si bé amb el temor que les nostres paraules quedin pàl·lides al costat de les que com a pròleg l'hi ha adreçat el mestre Dr. Cardenal, a qui el Dr. Ribas ha dedicat el llibre, preferim copiar aquestes, que són d'una sinceritat i una justesa incomparables.

El pròleg del Dr. Cardenal, traduït literalment, diu:

"El meu estimat amic i eminent confrare el Dr. E. Ribas i Ribas, ha volgut honorar personalment el cinquantenari de la meua activitat professional i la modesta però afectuosa influència que vau poder tenir, al seu temps, en la seva iniciació quirúrgica, dedicant-me el present Treball, fruit assonat de la seva ja llarga experiència, de la seva clara i ben nodrida intel·ligència i de la seva honrada intenció.

Jo l'accepto, més que com un tribut de reconeixement del poc que hagi pogut contribuir al seu brillant desenrotllament com a expressió benèvola de la seva lleial i afectuosa amistat.

L'he llegit detingudament dues vegades i he examinat amb molta atenció les seves abundants il·lustracions, despullant-me al fer-ho de tota influència personal i doctrinal prèvia, que pogués influir en els meus judicis; i declaro, amb la més absoluta sinceritat, que en el seu contingut hi ha material clínic cuidadosament observat i comentat, anàlisis anatòmics abundants i minuciosos i criteri pràctic mèdic i quirúrgic més que suficients per a omplir un volum de substanciosos ensenyaments; en qualsevol altre país així s'hauria fet!

En el nostre, privats o molt escassos sempre de personal subaltern o d'elements joves suficientment capaços i que vulguin dedicar tot el seu temps a col·laborar, identificant-se, amb un autor, és quasi impossible o resulta obra de benedicció el aconseguir portar a terme una empresa d'aquesta mena; i, no obstant, si a algun dels nostres companys es pot felicitar per haver-ho conseguit, és certament el Dr. Ribas i Ribas, després de la llegida d'aquesta sèrie de lliçons teòrico-pràctiques.

Solament mitjançant un treball personal constant i ininterromput, una paciència i una laboriositat sense límits, i una energia, unida a un encert especial en l'elecció i sosteniment de col·laboradors, als quals no haurà pogut posar tassa en el cost dels seus treballs, pot arribar-se a obtenir l'excel·lent material reunit pel Dr. Ribas i Ribas, carregat d'observacions minucioses i detallades al dia, estadístiques clíniques, exàmens anatomo-patològics macro i microscòpics, anàlisis químics i biopatològics, i obtenció de dades sobre resultats terapèutics llunyans, tan difícils d'obtenir del nostre públic i que fan entre tots, d'aquest full, un document preciós per quant constitueix una veritable fita en la història de la terapèutica quirúrgica de les afeccions gastro-duodenals en el dia i data de la seva publicació.

I consti que faig lleialment i honradament aquestes afirmacions, malgrat que la doctrina i el criteri actual del meu il·lustre amic, que és el de la major part dels cirurgians que jo nomenaria ultra-actius, no concorda exactament amb el meu: car, com tothom sap, i malgrat fer prop de 30 anys que jo practico, quan ho crec indispensable, la ressecció quasi total de l'estómac, sobre l'experiència de prop de 700 gastro-enterostomies, continuo considerant aquesta operació, tal com jo la practico, capaç de curar, amb menys perill, i

una molt més petita mutilació, un gran nombre de malalts que avui són ressecats pels Cirurgians eminents. Però, com que caminant per la línia recta en cerca de la veritat i del bé, que és una sola, és impossible no trobar-se, àdhuc partint de punts diferents, ja sigui en els avenços progressius, ja sigui en les parades a voltes indispensables, jo em congratulo de trobar-me a cada pas i en molts conceptes enterament d'acord amb l'excel·lent criteri del meu il·lustre amic.

Resumint: la lectura d'aquest excel·lent treball m'ha ensenyat molt, i, si no m'ha convençut completament en totes les seves parts, fent-me acceptar totes les conviccions actuals del Dr. Ribas i Ribas, perquè les meves també són molt arrelades, m'ha fet molt acceptable el seu criteri i les seves indicacions pràctiques, moltes d'elles indiscutibles en el moment actual de la marxa de la cirurgia; però que jo crec destinades a ésser modificades radicalment en un demà no molt llunyà. Tal volta aquest demà ja comença a iniciar-se!

Rebi, doncs, el meu excel·lent Amic i Company, amb l'expressió del meu agraïment per la seva delicada dedicatòria, la meua més cordial felicitació pel brillant èxit dels seus esforços en pro de la Cirurgia Hispana, a la qual honora i acredita la present publicació d'una manera especial.

S. Cardenal."

—Hem rebut un fascicle d'un article publicat pels Srs. Carles Elosegui i Felip Llopis, a "Archivos de Cardiología i Hematología", "Vitaminas y Hemofilia".

Es tracta d'un treball interesantíssim, molt ben documentat, la lectura del qual és altament recomanable.

Els autors ofereixen enviar aquest treball a tots els metges que ho sollicitin, dirigint-se a l'efecte al passeig de Rosales, 12, Madrid, i al propi temps s'ofereixen, també, per a completar els estudis, a acudir on se'ls inviti per a col·laborar en el tractament i investigacions corresponents als malalts hemofílics que els siguin facilitats.

* * *

Caixa de Beneficència.—Durant el proppassat mes, el Sindicat de Metges de Catalunya ha fet efectives a famílies de metges no pertanyents a la Mutual Mèdica, que es troben en precària situació les següents quantitats:

Dr. Catà, 100 pessetes.

Dr. Figuerola, 150 pessetes.

Dr. García, 100 pessetes.

Dr. Vilà, 2 mesos, 200 pessetes.

Orfe Dr. Agulló, 50 pessetes.

Orfe Dr. Sampera, 105 pessetes.

Orfe Dr. Valenciano, 4 mesos, 557'55 pessetes.

Neus Musté, 50 pessetes.

Vda. Dr. Canela, 50 pessetes.

Vda. Gisbert, 2 mesos, 200 pessetes.

Vda. Dr. Ordeix, 150 pessetes.

Vda. Dr. Puig, 100.

Vda. Dr. Vilà, 100 pessetes.

Que sumen un total de 1912'55 pessetes.

Viatge d'estudis mèdics per la Costa blava.—Organitzat per la *Société médicale du littoral méditerranéen*, tindrà lloc del 14 al 24 del proper desembre, un Viatge mèdic per la Costa Blava, que es desenrotllarà sota el següent programa:

Primer dia.—Sortida de Barcelona, a les 18'55 h. (Vagó directe de 1.ª i 2.ª classe en el trajecte Cerbère-Marsella).

Segon dia.—Arribada a l'estació de Toló a les 9'12 h. - Sortida en Auto-cars cap a Hyeres. - Repartiment i dinar en els Hotels. - A les 14 h. Visita als Establiments mèdics de l'estació balneària i voltants. - A les 17'30 h. Recepció en el Casino, conferència i sopar.

Tercer dia.—Desdejuní en els Hotels. - Sortida a les 8 h. pel ferrocarril del Sud i la Corniche des Maures. - Recepció i dinar a St. Raphael. - Visita de l'estació balneària. - Sortida cap a Cannes a les 15 h. en auto-car, per la Corniche de l'Esterel. - Arribada a Cannes a les 17 h. - Distribució en els Hotels. - A les 18 h. Recepció i conferència. - A les 19'30 h. Sopar. - Teatre.

Quart dia.—Desdejuní en els Hotels. - Sortida a les 8 h. - Visita als establiments mèdics de Cannes. - Dinar al migdia. - Sortida en automòbil a les 13'30 h. - Visita de Cannet i de Grasse. - Parada i Recepció en Grasse. - Descens a Nice per Vence. - Arribada a Nice a les 17'30 h. Distribució i sopar en els Hotels. - Teatres.

Quint dia.—Desdejuní en els Hotels. - Sortida en auto-cars a les 9 h. - Visita del Passeig dels Anglesos, El Boulevard Victor Hugo, Cimiez, El Coll de Villefranche, La carretera de la Moyenne-Corniche. - Dinar a Beaulieu a les 12'30 h.

- Visita de *Beaulieu*, El Cap-Ferrat, Villefranche, El Mont-Boron. - Arribada a *Nice* a les 17 h. - Conferència a les 18 h. - Recepció i Banquet ofert per la *Société médicale* a les 19 h. - Soirée.

Sisè dia.—Desdejuní en els Hotels. - Sortida en auto-car a les 8 h. - Excursió pels Alps Marítims. - Dinar. - Sports d'hivern. - Tornada a *Nice* a les 18 h. - Sopar en els Hotels. - Teatres.

Setè dia.—Desdejuní en els Hotels. - Sortida a les 8 h. per la Gran Corniche. - Parada en La Turbie. - Arribada a *Menton* a les 11'30 h. - Dinar a les 12'30 h. - Visita a les grutes de Grimaldi. - Tornada per la vora del Mar i el Cap Martin. - Arribada a *Mónaco* a les 17'30 h. - Distribució en els Hotels. - Sopar. - Soirée a *Monte-Carlo*.

Vuitè dia.—Desdejuní en els Hotels. - Reunió a l'Establiment fisioteràpic a les 8 h. - Visita de l'Establiment. - Visita de l'Establiment Oceanogràfic, del Museu d'Antropologia i de la ciutat de *Mónaco*. - Dinar a les 12'30 h. - Sortida en auto-car a les 14'30 h. - Visita de l'Hospital i del Jardí botànic. - Arribada a *Nice* a les 17'30 h. per la carretera de Moyenne Corniche. - Sopar. - Teatres.

Novè dia.—Desdejuní en els Hotels. - Matí lliure. - Dinar a *Nice* a les 11'30 h. - Tarda lliure. - Sortida (Estació P. L. M.) a les 19'05. (Vagons de 1.ª i de 2.ª classe fins a Port-Bou).

Desè dia.—Arribada a *Barcelona* a les 15'26 h.

Les despeses del viatge en ferrocarril fins a *Tolón* i tornada, aniran a càrreg dels viatgers. L'import de les estades i de les excursions pel Litoral, a partir de *Tolón*, serà repartit entre la *Société médicale du Littoral* i els viatgers. La quantitat corresponent a aquests pot avalorar-se en unes 25 pessetes per dia i viatger, anant compreses en aquesta suma totes les despeses efectuades en comú (estades, menjar, transports, impostos i propines).

Les senyores esposes dels Metges són admeses en aquesta excursió.

Per a la inscripció i per a tota mena d'informacions, dirigir-se a la Redacció d'*Ars Médica*. (Balmes, 152, accessori, *Barcelona*).

* * *

Beca Dr. Cardenal.—L'Excm. Ajuntament de *Barcelona*, en compliment del acordat en sessió de l'Excm. Comissió Municipal Permanent del dia

25 d'agost últim, per a honorar els mereixements científics i elevades virtuts del savi doctor En Salvador Cardenal, obre un concurs entre llicenciats de Medicina, al objecte de premiar al que reuneixi les condicions que s'indican a judici del Tribunal, amb la suma de 4.000 pessetes, perquè passi a estudià a l'estranger algun aspecte o especialitat de la carrera de Medicina.

Aquest concurs es regirà amb les següents

Bases

1.^a Podran prendre part en el mateix els llicenciats en Medicina que hagin cursat els seus estudis a la Facultat de *Barcelona* com alumnes oficials o lliures, havent-los acabat definitivament en el curs de 1925-26.

2.ª Dels llicenciats en Medicina que es presentin a aquest Concurs, el Tribunal en designarà un perquè passi a perfeccionar els seus estudis de metge a qualsevol país estranger on aquestes ciències, pel seu avenç, constitueixin una de les preeminents en l'organització cultural de que es tracta.

3.ª El que resulti escollit pel Tribunal, haurà de donar començament als seus estudis durant el curs de 1926-27, fent-li entrega de la meitat de la pensió senyalada, abans de la seva marxa de la nostra Ciutat, i el restant 50 per cent als tres mesos d'estada a l'estranger.

4.ª Acabats els estudis que realitzi el becari, haurà de fer entrega al Tribunal, el més tard 3 mesos després del seu retorn, una detallada memòria on es detallin les investigacions i estudis realitzats pel becari. El becari, mentre disfruti de la pensió, mantindrà correspondència quinzenal amb el Tribunal qualificador.

5.ª Els concursants hauran de presentar: a) Certificat d'haver cursat i acabat els estudis de Medicina en la Facultat de *Barcelona*, en el qual constarà també que les assignatures cursades últimament ho han estat durant l'exercici de 1925-26, sempre amb el detall de les qualificacions obtingudes, ja que aquestes han de servir de il·lustració al Tribunal per la determinació del mèrit del concursant. b) Una relació justificada dels mèrits i serveis científics que acrediti el concursant. Entre aquests, farà esment principal dels càrrecs que hagi exercit i els treballs d'investigació personal, publicats o no, que posseeixi. c) Una detallada exposició del pla que el concur-

sant s'hagi traçat pel desenrotllament dels drets becaris; en dita relació farà constar concretament el país en què es proposi estudiar, les raons per les quals funda la seva elecció, així com declaració expressa de posseir l'idioma de la nació en que haurà de cursar els estudis.

6.ª El Tribunal es reserva el dret, sense perjudici de la declaració abans expressada, en quant a la possessió del idioma del país en que haurà de desenrotllar-se la beca, de sometre als concursants, per quants mitjans cregui oportuns, a exercicis pràctics demostratius de la suficient possessió de l'idioma de què es tracta.

7.ª També es reserva el dret el Tribunal, però sense alterar les condicions d'aquest llamament, fundat en les normes reguladores del concurs, de sometre als aspirants als exercicis que cregui convenients, entenent-se aquests exercicis, cas que el Tribunal acordés la seva realització, com segon tràmit del concurs.

8.ª El Tribunal, en el cas de que les circumstàncies científiques fossin iguals entre els concursants, podrà resoldre atenent a la condició social dels mateixos, fent-ho en favor del que notòriament sigui de més modesta condició econòmica.

9.ª L'Ajuntament podrà delegar a alguna persona, i si possible fos, al Cònsol d'Espanya resident en la població escollida pel becari, l'exercici del Patronat a favor de l'estudiant premiat.

10.ª Les instàncies optant a aquesta beca, hauran de presentar-se en el Registre general de la Secretaria municipal des del següent dia de la publicació d'aquestes bases en el Butlletí Oficial d'aquesta província, fins el dia 15 d'octubre pròxim.

* * *

Index d'anunciants.—Preguem a tots els nostres companys que fixin l'atenció i tinguin sempre presents els anunciant del nostre BUTLLETÍ, que en aquest número són el següents:

Opoteràpics López Brea.
Piperacina Midy. — Aletrina. — Xarop Famel.
Productes Serono i Ergon.
Coramina i Atoquinol Ciba.
Productes de la Casa Carlo Erba.
Fosfo-Glico-Kola Doménech. — Anusol-Goe-deche.
Formamint.

Xarop Delabarre.

Sil-Al. — Bardanol. — Productes J. Climent. — Solució Reichenbach. — Irrigol. — Antiapoplegine Comas. — Productes Miraton.

Especialitats del Laboratori Mirabent.

Enofosforina Serra. — Especialitats Vintró-Guardiola.

Glefina.

Sanatogen. — Rubinat Llorach. — Uromil.

Balneari Termes Orion.

Xarop Puig. — Bronquiolina. — Gastrobiol Rossell. — Carbolan. — Toluden.

Institut Roger.

Cardiogen. — Colsalik. — Ortogastrol. — Genovira. — Bronquicura. — Vi Munté.

Productes dietètics Esteve Riera. — Danone. — Maltol. — Codoforme Bottu.

Productes de la Casa Douteau Germans.

Lubrol. — Especialitats del laborotòri Orriols.

Aigua de Rocallaura. — Alovina. — Gastrol Miret. — Nujol.

Especialitats J. M. Balasch. — Institut Lacto-Level.

Sulfoïdol Robin. — Iodofostan. — Anafímia. — Neoclorol. — Cereo-Licitina Ejarque. — Productes Trouette-Perret.

Septoyodolo.

Aliment Eles. — Aigua mineral Better. — Vacuna antifímica M. S.

Institut Ibys. — Eubronquiol. — Neutralon. — Vaselatum. — Cloropol. — Eczemacura.

Euphorbiol. — Laboratori del Dr. M. Llenas.

Solució i Kolarsine Pautauberge.

Metarsile Menarini. — Ceregumil.

Institut Ginecos, S. A.

Sèrum arrhenostriçnic i Sèrum antiesclerogen.

Gotes hipotensors. — Farina lacteada Nestle. — Matrol. — Neumotòcnic. — Milfo. — Neave. — Malto. — Banania.

Pantopon i Digalene Roche.

Les Vitamines Llopis.

Glaxo.

Sabó Brea Blanca de Mirurgia. — Mobles Ochoa. — Gra-Mil.

Valenter.

Aliments de règim "Natura" i "Vigor". — Productes del Laboratori Benet.

Productes J. M. Soler.

Productes Ferran. — Productes Tusell. — Fiolina Canigó. — Pulmo-Sanllehi. — Te Alman-sa. — Hipofosfita Sant Jordi.

Moviment de la Caixa de Beneficència del Sindicat de M. de C. durant setbre. 1926

Entrades		Sortides	
Ròssec	1.124'30	Senyor Catà	100'—
Donatiu pel mes de setembre	645.—	» Zurbano	250'—
		» Vila	100'—
		» Figuerola	150'—
		» García	100'—
		Srta. Agulló (orfe)	50'—
		» Valenciano	100'—
		Vda. Dr. Vilá	100'—
		» » Puig	100'—
		» » Gisbert	100'—
		» » Canela	50'—
		» » Ordeix	150'—
		Filla Sr. Sampera (orfe)	105'—
		» Musté (orfe)	50'—
			1.605'—
		Superàvit	162'30
	1.767'30		1.767'30

Donatius per a la Caixa de Beneficència del Sindicat de Metges de Catalunya

 Laboratoris Iber-American	 Productes opoteràpics, Sèrums, Vacunes, Cataplasmes, Aigua d'Amer Palatin, Sèrum Antifímic, Pankreofurfurón, etc., (subscripció mensual)	125 ptes.
De la casa Wassermann, id. id.		60 »
Laboratoris Busto, id., id.		60 »
Laboratoire A. Bailly, de París (Pulmoserum-Foxol-Urophile-Opobyl) donatiu mensual.		60 »
Productes VIAN, id. id.		50 »
Institut de Biologia i Seroteràpia IBIS, id., id.		50 »
Institut Bioquímic Hermes, id., id.		50 »
Bacilina Búlgara González-Suárez (Ferment làctic) - Insulina G. S. (Diabetis) i Sèrum Rodet (Liquid curatiu antifòdic)		50 »
A. Gamir, Sil-al, Bardanol, id., id.		30 »
Carlo Erba, Milà, id., id.		25 »
Laboratoris Andròmaco - (GLEFINA - TONIC SALVE) (donatiu mensual).		25 »
Dr. Ornosa Soler, de Reus Novocarrel antisèptic electrolític i de Carrel; Nasaleína Duncans, pomades antisèptiques nasals; Lactagenina, reconstituent i galactògen complet		25 »
Aigua mineral BETTER		25 »
Casa Santiveri.-- Vitamin-Fruit (Llet de fruites)		10 »

Mutual Mèdica

La meva adhesió

pel Dr. ROSIQUE CEBRIAN

No vaig ser dels primers, però, malgrat això, sempre i en totes les ocasions m'ha entusiasmat la realització o efectivitat de la idea magna de l'ajut mutu, de la mútua cordialitat.

I això és el que ha fet, fa i seguirà fent la Mutual Mèdica del Sindicat de Metges de Catalunya en bé de tots, com a mare amantíssima que empara, defensa i protegeix els interessos propis: el que un dia nefast que arriba traïdorament pugui sumir en el dolor i en la pobresa absoluta a aquella família que fins a la data fatídica vivia cordialment sense amargors, dolors, ni conflictes econòmics que la manca o impossibilitat del cap de família els reporta.

Indubtablement, la tasca meritíssima de la Mutual Mèdica ha de semblar-nos a tots extraordinària en qualsevol concepte.

Si la mirem econòmicament, ideal. Si moralment, indiscutible, tota vegada que en ella es troba la relativa tranquil·litat desitjable en els humans transtorns vitals.

No s'ha de pensar altra cosa sinó que una peseta no dispendiada i en canvi orientada vers un acte de previsió, imposa en el concepte intel·lectiu una força de voluntat intensa, de domini propi, amb la qual cosa posem cobert les preemptions

necessitats de la nostra classe—i amb qual acte la nostra família, en més o en menys, tindrà sempre un refugi—podem dar-nos per satisfets, car havem demostrat l'afany lògic i l'entusiasme, exempte d'egoisme de que el dia de demà les nostres famílies visquin almenys en anàlogues condicions a les que disfrutaven quan la salut absoluta presidia els nostres actes.

Haig de confessar que, malgrat ésser antic partidari efectiu de les societats d'estalvi, cap no em convenia fins que vaig conèixer la "Mutual Mèdica", i haig de declarar que el meu bon amic el doctor Tost ha estat qui, amb els seus sants consells, ha influït poderosament en la meva decidida adhesió per la qual li estic vivament agraït.

S'ha de fer, doncs, tasca en el sentit de referència. La Mutual ajuda sense ingerències estranyes, sense *dividendos* que agraven les quotes; és el millor.

Unim-nos tots els metges de la nostra estimada Catalunya per a coronar l'edifici.

Afavoreix l'amic. Ajuda el pròxim. Quina gran obra!

Que hi ha un malalt?, doncs què millor que siguem tots els que contribuïm amb la nostra mo-

desta aportació a calmar el desassosseg del company impossibilitat?

O bé, què més noble que mitigar la pena que la falta de l'espòs o del pare irroga a la família desconsolada per la falta del ser volgut?

Pensem que quan més siguem, més gran serà la nostra obra.

Quan més siguem a contribuir a l'engran-

diment de la tasca, més rendiments obtindrem.

S'ha de fer, doncs, un treball intens com pertoca a la nostra altruista qüestió.

Posem tots en ella la nostra fe, i absolutament decidim-nos a engrandir la meritòria pràctica que uns quants cervells esforçats, de clara vidència, en un llunyà i venturós dia varen concebre pel bé de la classe mèdica de Catalunya.

Mutual Médica

La nova adhesió

per Dr. Rosique Cebrian

Una de les grans preocupacions de la classe mèdica de Catalunya és la de poder contribuir a la millora de la situació social i econòmica dels metges que, a causa de la crisi, es troben en una situació de gran precarietat.

Per això, el Sindicat de Metges de Catalunya ha decidit organitzar una campanya de recaptació de fons per poder ajudar a aquests metges.

La campanya consistirà en la venda de tiquets de loteria, els quals es podran adquirir a qualsevol dels punts de venda establerts per al Sindicat.

El Sindicat de Metges de Catalunya ha decidit organitzar una campanya de recaptació de fons per poder ajudar a aquests metges.

La campanya consistirà en la venda de tiquets de loteria, els quals es podran adquirir a qualsevol dels punts de venda establerts per al Sindicat.

Una de les grans preocupacions de la classe mèdica de Catalunya és la de poder contribuir a la millora de la situació social i econòmica dels metges que, a causa de la crisi, es troben en una situació de gran precarietat.

Per això, el Sindicat de Metges de Catalunya ha decidit organitzar una campanya de recaptació de fons per poder ajudar a aquests metges.

La campanya consistirà en la venda de tiquets de loteria, els quals es podran adquirir a qualsevol dels punts de venda establerts per al Sindicat.

El Sindicat de Metges de Catalunya ha decidit organitzar una campanya de recaptació de fons per poder ajudar a aquests metges.

La campanya consistirà en la venda de tiquets de loteria, els quals es podran adquirir a qualsevol dels punts de venda establerts per al Sindicat.

Consell Administratiu

Acta núm. 99

A les 22 hores del dia 20 de setembre de 1926, es reuneix el Consell Administratiu de la Mutual Mèdica, sota la presidència del doctor Celis, amb assistència dels doctors Palau, Aquilué, Masriera, March, Rosell, Corachan, Ribas i Taxonera, que actúa de secretari.

Oberta la sessió, s'excusa l'assistència dels doctors Castells, Vivancos i Domingo.

Es llegeix i s'aprova l'acta de la sessió anterior.

S'exhibeix la partida de naixement presentada pel company Esteve Meseguer Gil, que pertany als 5 Grups d'Invalidesa, per a justificar que va anotar equivocadament la seva data de naixença en les sol·licituds d'ingrés i en demanda que si li faci la correcció, anul·lant-li les quotes de compensació que li foren aplicades. Comprovat que realment l'associat indicat té 10 anys menys dels anotats en les sol·licituds, s'acorda rectificar l'error i anul·lar els rebuts creats per quotes de compensació.

Són examinades i conforme admetent-se les següents participacions de soci:

Grup I d'Invalidesa, del núm. 1648 al 1652 inclusius.

Grup II d'Invalidesa, del núm. 1184 al 1186 inclusius.

Grup III d'Invalidesa, del núm. 884 al 889 inclusius.

Grup IV d'Invalidesa, del núm. 494 al 501 inclusius.

Grup V d'Invalidesa, del núm. 381 al 390 inclusius.

Grup I de Vida, del núm. 723 al 726 inclusius.

Grup II de Vida, del núm. 446 al 449 inclusius.

S'acorda demanar ampliació de dades per les sol·licituds núms. 5938 i 5939 dels Grups I i II d'Invalidesa, del doctor Lluís Fullat Aragonés.

S'acorda demanar les dades actuals del dictamen facultatiu de la sol·licitud núm. 5398 del doctor Josep Maria Sastre Piqué, al Grup II de Vida.

Causa baixa per defunció el doctor Marian Serrat i Font, del V Grup d'Invalidesa i II de Vida.

Causa baixa voluntària el doctor Francesc Miró Moy, del Grup I d'Invalidesa.

Es dona compte de la compra de 48.000 pessetes nominals D. P. E. al 4 per cent, per 39.888 pessetes efectives, exhibint-se el resguard d'haver-se efectuat el dipòsit al Banc d'Espanya.

Es dona compte, exhibint-se la documentació corresponent, d'haver retirat dels dipòsits constituïts per pensions de Vida la quantitat de 18.020'50 pessetes per les pensions mensuals anticipades fins a la data.

Es presenten i s'aproven el moviment de Caixa i Balanç del passat mes d'agost.

Resultant del balanç examinat anteriorment, que figura encara la partida de 15.000 pessetes cedida pel Sindicat pels treballs del Casal del Metge, s'acorda que, vist que el Consell Administratiu per la feina que ja actualment pesa damunt d'ell no podria dedicar-se amb l'atenció i intensitat que el cas requereix a la tasca d'organització que el Consell del Sindicat va encarregar-li, es retorni aquesta quantitat, justificant el retorn davant del citat Consell.

Es dona compte de les baixes per invalidesa presentades des de la darrera sessió, que són:

Josep Mallofré Domingo, del Grup I d'Invalidesa; Agustí Galtés Bech, del Grup II d'Invalidesa; i de l'alta durant el mateix temps, que són: Marian Serra i Font, del Grup V d'Invalidesa, per defunció.

Es dona compte d'una comunicació de l'invàlid Tomàs Roig Boet, demanant autorització per a traslladar-se temporalment fora de Barcelona, i s'acorda concedir-li amb els requisits de costum.

S'examina la situació dels invàlids vigents i s'acorda encarregar al doctor Aquilué la inspecció de l'invàlid Adolf Batllés G. Bertran de Lis.

Es llegeixen i s'aproven els socorsos devengats durant el proppassat mes d'agost.

S'acorden les porrates a cobrar el proper mes d'octubre, d'acord amb el següent repartiment:

Grups	Socorsos devengats	Socis efectius	Prorates
I Inv.	3.300 ptes.	1.558 socis	2'15 ptes.
II »	2.050 »	1.140 »	1'80 »
III »	1.300 »	863 »	1'55 »
IV »	300 »	496 »	0'65 »
V »	300 »	388 »	0'80 »
I Vida	— »	683 »	— »
II »	— »	438 »	— »

Es dona compte d'haver estat definitivament aprovades les modificacions a l'Estatut del S. de M. de C. i, resultant que alguna d'aquestes modificacions afecta al Reglament de la Mutual, principalment pel que es refereix a l'estructura de les Juntes Generals, s'acorda convocar Junta General extraordinària pel proper dia 28 de novembre, a les 10 hores del matí, en el domicili social, per a tractar de la següent:

Ordre del dia

I. Adaptació al Reglament de la Mutual de les reformes introduïdes a l'Estatut del Sindicat.

Es parla de la celebració de la Junta general ordinària del present any 1926 i s'acorda convocar-la pel prop vinent dia 28 de novembre, a les 10 hores i 30 minuts del matí, en el domicili social, acordant-se la següent:

Ordre del dia

1. Memòria de Secretaria.
2. Estat de comptes.
3. Elecció de membres del Consell.
4. Proposicions presentades pel Consell.
5. Proposicions presentades pels associats.
6. Proposicions que es formulin durant la Junta general i que el Consell jutgi convenient la seva immediata discussió.

Seguidament s'acorda concedir un termini fins el dia 30 del proper mes d'octubre per la presentació de proposicions pels associats.

Es canvien impressions respecte les proposicions que ha de presentar el Consell a la propera Assemblea i s'acorda celebrar una sessió extraordinària per tractar de les mateixes, que es convocarà oportunament.

Fixada ja la data de la celebració de l'Assemblea a la qual podrà sometre's la proposició referent a la reducció de les quotes de compensació pels fundadors del Grup III de Vida, acordada en la sessió del 25 de maig, s'acorda cursar una nova circular, segons model presentat per secretaria, als socis del II Grup que encara no han sol·licitat el tercer, fent-los avinent que el termini de presentació de sol·licituds per ésser considerats fundadors caducarà el dia 30 del proper mes d'octubre.

I s'aixeca la sessió a les 24 hores del mateix dia de començada.

Moviment provisional dels Fons de la Mutual Mèdica fins 31 d'agost 1926

SITUACIÓ DELS FONS

DISPONIBLES Pessetes: 92.868'36

Existència a la Caixa Social 1.343,—
Existència a la Caixa de P. i d'Estalvis 68.083'—
Existència al Banc de Catalunya 561'98
Existència al Banc d'Espanya 2.984'50
Soler Torra, germans 19.895'10

REALITZABLES Pessetes 350.985'60

Dipositat al Banc d'Espanya en Fons Públics per un valor nominal de pessetes 353.500 328.791'50
Rebuts en curs de cobrament 22.194'10

Pessetes: 443.853'96

ESTATS DELS FONS

FONS COMPENSACIO INVALIDESA . Pessetes: 85.183'10

I Grup 23.341'70
II » 29.491'80
III » 18.693'10
IV » 8.768'70
V » 4.887'80

FONS COMPENSACIÓ VIDA . . . Pessetes: 174.810'45

I Grup 96.535'80
II « 78.274'65

FONS GARANTIA INVALIDESA. 53.016'—

I Grup 18.648'—
II » 13.652'—
III » 10.296'—
IV » 5.868'—
V » 4.548'—

FONS GARANTIA VIDA. 66.900'—

I Grup 40.800'—
II » 26.100'—

SOCORSOS INVALIDESA devengats i no vinguts a cobrar 2.013'—

I Grup. 738'—
II » 5.5'—
III » 580'—
IV » 160'—

FONS PROVISIONAL DE GARANTIA 15.478,05

SINDICAT DE M. DE C. 15.000'—

FONS MIXTE. 31.453'36

Pessetes: 443.853'96

Moviment de caixa de la Mutual Mèdica durant el mes d'agost de 1926

ENTRADES

Ròssec	3.270'15
Per quotes Garantia Invalidesa	588.—
Per quotes Garantia vida	1.800.—
Per rebuts varis	12.526'85
Retirat de la Caixa d'Estalvis	7.000'—
Per interessos dels dipòsits en el Banc d'Espanya	735.—
De la venda de varis títols dels dipòsits beneficiaris per cancel·lar els anticips fets per Mutual Mèdica	1.020'50

Total 43.940'30

SORTIDES

Per subsidis invalidesa	I grup	3.030,—
	II »	1.755'—
	III »	1.005'—
	IV »	145
	V »	145
Per pensions anticipades		2.430'—
Als beneficiaris Dr. Aluja la quota de garantia del I invalidesa		12'—
Als beneficiaris Dr. Nunell la quota de garantia del I-II-III-IV-V invalidesa i I-II vida		180'—
Al Dr. Rifà la quota del II-III vida		120'—
Dipositat a la Caixa d'Estalvi		13.820'25
» a la Banca Soler i Torra Herms.		19.390'30

DESPESES GENERALS

Per timbres resguard valors dipòsit beneficiaris Dr. Vilar	1'25
Al Sindicat pel servei administratiu 500'—	
Al Dr. Rosell despeses anada a Lleida per una vista d'inspecció	71'—
Despeses venda varis dipòsits.	22'70

42.597'30

Ròssec 1.343'—

Total 43.940'30

Socorsos devengats durant el mes de agost 1926

	GRUPS						
	INVALIDESA					VIDA	
	I	II	III	IV	V	I	II
Miquel Cabeza Samsó, de Barcelona.	150	150					
Lluís Altés Sabater, de Mediona	150	150					
Antoni Rabadá Mayné, de Tarragona	150	150					
Joan Llauredó Montaner, de Reus	150	150					
Enric Sánchez Comendador, de Barcelona	150		150				
Modest Capdevila Torrell, de Vilaplana	150	150	150				
Norbert Llinàs de la Tejera, de Sant Boi del Llobregat	150	150	150				
Angel Gich Rojals, de Barcelona	100	100	100				
Esteve Forns Salleràs, de Roses.	50						
Feliu Sotorra Massó, de Sabadell	150						
Josep Mir Marcet, de Sabadell	150						
Joan Bultó Sagristà, de Barcelona	150						
Pere Montros Ibàñez, d'Ulldecona	150	150					
Adolf Batlles, de Barcelona	150						
Miquel Maseras Ribera de Barcelona	150	150					
Josep Escrivà Pous, de Barcelona	150						
Germà Hernández Macabitch, de Barcelona	150	150	150				
Antoni Segura Adell, de Roquetes	150	150	150	150	150		
Marian Serra Font, Canet de Mar	150	150	150	150	150		
Josep Viladot Puig, Agramunt	150	150	150				
Robert Perenya Reixacs, de Lleida	65	65	65				
Tomàs Roig Boet, de Barcelona	5						
Josep Roig Gilabert, d'Almenar.	150	150	150				
TOTAL PESSETES	3.300	20.50	1.150	300	300		

QUOTES corresponents al mes de octubre de 1926

Quotes del mes de la data

		VIDA				
		Quota mensual de cada grup				
		1.-	1.-	--	--	--
		I	II	III	IV	V
		1.-	2.-	--	--	--
INVALIDESA	3'15 I	3'15	4'15	5'15	--	--
	2'80 II	5'95	6'95	7'95	--	--
	2'55 III	8'50	9'50	10'50	--	--
	1'65 IV	11'15	11'15	12'15	--	--
	1'80 V	11'95	12'95	10'95	--	--

Quotes mensuals corresponents a les diverses

Promitjos mensuals des de la fundació

		VIDA				
		Promig mensual de cada grup				
		7'87	4'67	--	--	--
		I	II	III	IV	V
		7'87	12'54	--	--	--
INVALIDESA	2'21 I	2'21	10'08	14'75	--	--
	2'04 II	4'25	12'12	16'79	--	--
	1'73 III	5'92	13'85	18'52	--	--
	1'33 IV	7'31	15'18	19'85	--	--
	1'21 V	8'52	16'39	21'06	--	--

Promitjos mensuals corresponents a les diverses

NOTA. — Condonada la prorrata del grup I d'Invalidesa des de juliol de 1923. — El mes de juliol de 1923 i els mesos d'agost de 1924 i 1925 varen condonar-se totes les prorrates. El passat mes de setembre va condonar-se la prorrata del Grup II de Vida per haver arribat el fons de compensació d'aquest Grup a triplicar el de garantia corresponent (art. 18 del Reglament.) Totes aquestes condonacions que no s'han deduït del càlcul de promitjos, disminueixen considerablement les xifres detallades en aquest gràfic.

L'import del **rebut mensual** està en l'encreuament de la ratlla horitzontal corresponent al grup d'Invalidesa amb la ratlla vertical corresponent al grup de Vida.

VARIA

Monografies mèdiques

LA idea de publicar llibres en llengua nostrada té de merèixer de tots una franca cordialitat. Que aquests llibres siguin petits llibres, breus compendis, manejables i clars, que posin a l'abast de tots nosaltres, atrafegats en un treball constant, abassegats per una tasca cerebral i sentimental de tothora, la darrera paraula de la ciència, l'últim descobriment; que siguin una cosa viva, fresca, com una revista, i sigui profunda a l'ensens com un llibre; que a l'alta i noble valor pairal ajuntin un treball no menys lloable de vulgarització i d'educació.

Cal veure i palpar el viure del metge. Quan amb el seu esforç s'ha fet una petita clientela, és una angoixa continua l'afany d'aprendre, de saber més, i la impossibilitat de fer-ho per manca de temps i per manca d'humor. A l'aparador de la llibreria ha vist el tractat rescent que acaba de sortir, un respectable volum, dens de doctrina i d'aplicacions pràctiques. No ha pogut resistir la temptació, l'ha pagat car—els llibres de Medicina són cars, massa cars, potser—, i amanyagant-lo, se l'ha emportat a casa; l'ha deixat damunt la taula del despatx per a estudiar-lo tot seguit que tingui un moment de lleure. Però aquest moment no ha vingut, passen dies i les hores sobrerres manquen o són tan poques i tan curtes que el llibre resta molts cops sense obrir o solament se n'ha pogut fullejar un capítol, o a corre-cuita llegir-ne unes conclusions. Heus ací el valor de la revista: en el tramvia, en el viatge, anem tenint notícia de totes les novetats. Però la tasca de la revista es fragmentària; per això és necessari el llibre que fa la síntesi, que lliga les observacions, que rsum els resultats, que dona una unitat a la

Ciència. Intermig a aquell volumàs que forçosament ha de restar sense llegir o llegit de mala manera i fragmentàriament i l'excessiva volubilitat de la revista, hi ha el compendi, el llibre resumit i breu, escrit per homes que, coneixent perfectament una matèria, saben extractar-la, expressar-li tot el suc, i donar-ne només l'essència.

Publicar unes Monografies Mèdiques en llengua vernàcula i poder-les publicar cercant en nostres homes els publicistes, és una cosa que honora la nostra Ciència. Nostra Facultat de Medicina—i al dir Facultat entenem tot el cos mèdic—compta amb homes de tan pregon saber, de tant amor a l'estudi i al treball, que era un oblid i gairebé un pecat no crear-los un òrgan d'exposició ordenada i sintètica on exposessin llur criteri, aportessin el llur concurs a l'esforç universal dels savis.

Tot això fa que les "Monografies Mèdiques" senyalin una fita, i llur aparició no reviscolerà la nostra labor científica, que ben viva és, però a l'exterioritzar-la la mostrarà i l'encoratjarà i li donarà una unitat de doctrina que una comú correcció i un comú mestratge han creat.

La direcció ha tingut l'encert d'encarregar als homes més aptes en cada especialització la tasca apropiada. La llarga llista de monografies a publicar amb els temes i els seus ponents, és una garantia de capacitat i de solvència. Tant els mestres, algun d'ells de renom universal, com els joves plens de vigoria i d'amor a la Ciència, ens prometen obres que honoren la nostra labor intel·lectual davant del món savi. Les tres publicades fins ara en són una bona prova.

El doctor Leandre Cervera inaugurarà la collec-

ció amb "Fisiologia, Fisiopatologia i Clínica de les glàndules de Secreció Interna". En un llibret de 72 planes, el doctor Cervera exposa tot un tractat d'Endocrinologia. I, no una llista de noms i un catàleg d'obres a estudiar, sinó un concepte clar, precís, de cada un dels trastorns de secreció glandular, començant per aquells que encara és discutible llur acció, com la secreció interna de la mucosa duodeno-jejunal, i acabant per les que tenen un avalament d'observacions múltiples, com la tiroides, el testicle o l'ovari.

El metge que llegeixi i rellegeixi el fascicle del doctor Cervera, sabrà el que són les glàndules endocrines i la importància que cada una d'elles té en el perfecte fisiologisme del nostre cos. Es un guiatge mestriol el que l'autor ens ofereix entremig de tantes observacions contradictòries que avui els homes de laboratori i els de la clínica apilen una darrera l'altra, essent difícil molts cops treure'n l'entrellat el pràctic. Els trastorns del pàncreas i llur influència decisiva com a determinant de la glucosúria, el de les suprarrenals amb els símptomes d'hipo o d'hiperfunció i el síndrome d'Addison, els de l'hipofisi (acromegàlia o malaltia de Marie, infantilisme, síndrome de Frolich, diabetis insípida), els de la tiroide i les malalties que els seus trastorns determinen, boci exoftàlmic i mixedema, els de la paratiroides com a causa de la tetània, els del testicle amb l'euniquisme, l'hipergenitalisme i el criptorquisme i els moderns treballs de Voronof i Steinach sobre el rejuveniment, i els trastorns endocrins de l'ovari i els del timus i de la glàndula pineal, tots tenen clara descripció i explicació en aquesta Monografia.

I el que és de lloar i molt encoratjador que entre tota aquella llista de noms estrangers que han treballat per a crear l'Endocrinologia, els noms de la nostra gent no hi manquen pas aportant-hi també el carreu per a bastir l'edifici, i els doctors Pi i Suñer, Bellido, Dalmau, Fornells, Cervera, Carrasco, etc., etc., avalen observacions, dades o experiments que demostren que, dintre la pobresa de nostres mitjans materials, hi ha una fe arboradora a la tasca universal de l'avenç científic.

El llibret del doctor Cervera no pot mancar pas, no a la llibreria, sinó damunt de la taula, ben aprop de la mà per a consultar-lo, de tot metge que vulgui tenir un concepte clar i precís de les secrecions internes glandulars.

Tampoc no poden mancar-hi els dos fascicles del doctor Emili Mira: "El Psico-anàlisi" i "Aplicacions pràctiques del Psico-anàlisi".

El doctor Mira, de l'"International Committee of Psychologists", escriu un dels millors resums que s'han publicat al món de les doctrines de Freud i de la pràctica del Psico-anàlisi. Avui, cap home mitjanament instruït, pot desconèixer aquestes teories. Han estat en la vida intel·lectual del món civilitzat una revelació, i encara que dissen-teixi d'elles, encara que certes conseqüències massa agres, massa brutalment exposades, li repugnin, no pot deixar de reconèixer que són un esforç enorme per a la interpretació dels fenòmens psíquics i per a l'explicació de l'interpretació espiritual dels fenòmens de l'univers. Però, si aquest home instruït és un metge, el desconeixement de les doctrines i, sobretot, de la pràctica freudiana, és un pecat capital d'ignorància. La seva manca d'interès per elles l'exposarà a fracassos i errors múltiples; l'apartarà d'un corrent espiritual en la interpretació dels fenòmens psíquics dels seus malalts, car Freud, per damunt dels seus encerts i dels seus errors, ha tingut la virtut de retornar a la concepció del trauma anímic, del mal moral, de la qual una concepció potser en excés materialista de la Patologia ens havia apartat.

Començant per la història del freudisme, del seu desenvolupament, dels principis en què es basa, de la naturalesa, evolució i transformació de la Libido, el doctor Mira, amb un ordre didàctic acurat, ens posa en antecedents i coneixement de la doctrina del Psico-anàlisi. Clara, més clara que en les obres de Freud, voluminoses i múltiples, queda la part teòrica en aquest fascicle, on no oblida l'autor d'exposar les modificacions que Adler i Jung han fet a l'obra de Freud interpretant els fenòmens psico-analítics d'una manera potser més pietosa per a la Humanitat, almenys no tan crua.

Però allà on l'autor encara es supera és en la descripció de la tècnica psico-analítica. La prova de l'interrogatori "a pressió", la de les associacions lliures, la de la interpretació dels somnis, il·lustrades amb observacions personals aclaridores dels conceptes exposats, són pàgines escrites amb tanta frescor, tan vives en certs moments com la més brillant narració literària. L'autor ha sabut donar un interès plè d'emoció a un tema plè d'aridesa pel no especialitzat. Tot això en el primer volum, "El Psico-anàlisi".

En el segon, "Aplicacions pràctiques del Psicoanàlisi", el doctor Mira, després d'unes planes on acaba la tècnica psico-analítica, en el que es refereix a la interpretació dels somnis i els procediments auxiliars del psicoanàlisi—estudi dels actes fallits i simptomàtics, enregistrament objectiu durant les proves, exploració durant l'estat d'onirisme barbitúric, psico-diagnòstic de Borschach—, entra de plè a les aplicacions del psicoanàlisi. Comença per les aplicacions mèdiques que, com és natural, ocupen bona part del volum. Ens senyala els malalts que són tributaris del psicoanàlisi i en quins psico-neuròtics pot obtenir-se un resultat terapèutic i si s'ha d'utilitzar isoladament o de combinar-se amb altres tractaments. Estudia el transfert psico-analític i llurs motrius i utilització. Finalment, tracta de l'explicació i aplicació psico-analítica de les principals neurosis i psicosis amb exemples de casos psico-analitzats, la majoria d'observació personal i que aclareixen el text.

Després, l'autor, s'ocupa de les aplicacions psico-analítiques a la Psicologia, a la Història, a la Sociologia, a la Pedagogia, a l'Orientació professional, a l'Art i a la Literatura, a la Filosofia i a la Religió, car Freud i els seus deixebles han entrat agressivament, potser massa, moltes vegades, en tots els rams del saber i de les creències de la Humanitat.

Acaba el doctor Mira amb una crítica general del froidisme i ens dóna la seva opinió personal, on avui, encara, en plena lluita de devots i d'adversaris, puntualitza tot ço de bo que ha portat la doctrina i n'aparta aquelles exageracions que la fan trontollar precisament al pretendre enfortir-la i eixamplar-la.

Per acabar, direm que, tant l'obra d'En Lleandre Cervera com els dos fascicles de N'Emili Mira, honoren la Medicina catalana i són un bon començament per a la biblioteca de "Monografies Mèdiques".

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA
